Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Pram, Christen Henriksen.; af C. Pram.
Titel | Title:	Frode og Fingal : Skuespil i fem Optoge
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos Johan Frederik Schultz, 1790
Fysiske størrelse | Physical extent:	[12], 120 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Pram's
Frode
og Fingal

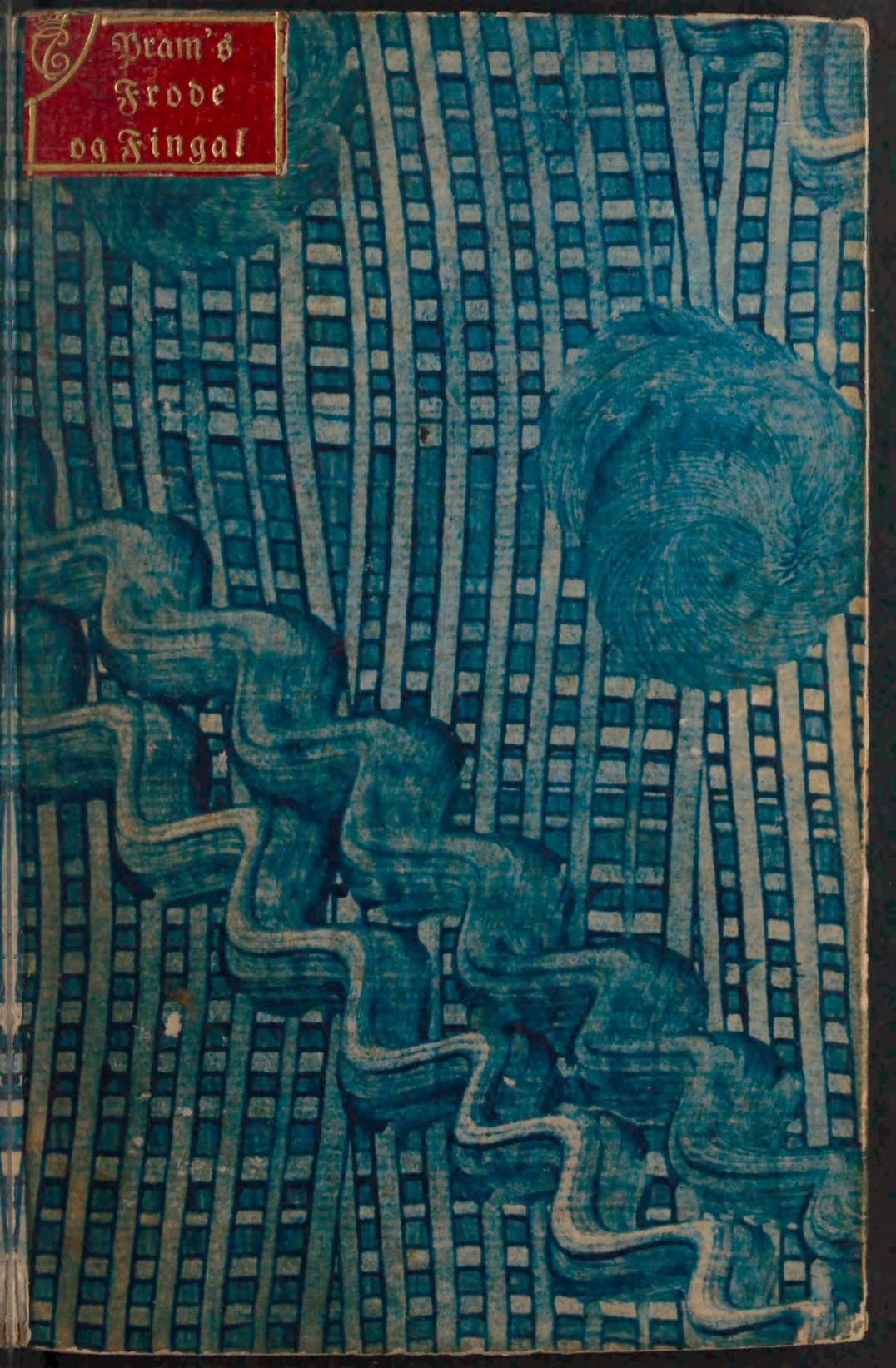

55,-188.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020730278

LIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Frode og Fingal

Skuespil

i fem Optoge

af

C. Pram

None but the brave deserves the fair.
DRYDEN.

Bestemt til første Gang at forestilles ved Høitidelighederne i Anledning af H. K. H. Kronprindsens Indtog i Hovedstaden med Hans Brud.

Kiøbenhavn, 1790.

Trykt hos Johan Frederik Schultz,
Hof- og Universitetsbogtrykker.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Personerne

efter den Orden, hvori de optræde i Stykket.

Danmarks tolv Høvdinge:

Frovin, Hr. Elsberg.
Sigurd, Hr. Knudsen.
Alf, Hr. Frydendahl.
Hakon, Hr. Musted.
Gor, Hr. Thessen.
Thorkild, Hr. Schwartz.
Sex andre.

Fingal, Konge i Morven eller Nordskotland, Hr. Rosing.
Ubbo, Dansk Rigsforstander, Hr. Preisler.
Hilda, Thorkilds Datter, Mad. Rosing.
Ulvilde, Kong Frodes Søster, Mad. Preisler.
Halfdan, Prinds fra Thanos Land eller Liefland, Jfr. Astrup.
Frode, Konge i Danmark, Hr. Saabye.
Ryno, Kong Fingals Søn, Jfr. Jensen.
Hødur, Hakons Søn, Dansk Søekriger, Hr. Køhne.
Frodes Følge af Danske Søekrigere.
Fingals Følge, Anførerne for Morvens Krigsmagt.
Adskillige af det Danske Folk, væbnede og uvæbnede.

Skuepladsen er paa eller nærved Leire. Handlingen begynder i Dagningen, og varer omtrent saa længe som Forestillingen.

Saxo Grammaticus fortæller i sin Danske Histories II. Bog, at Kong Frode den Første, Hadings Søn, havde overgivet en Høvding, ved Navn Ubbo, sit Riges Bestyrelse, medens han selv var dragen ud i Feide mod Dorno, Kureternes Konge, mod Trannon Ruthenernes Konge, og mod Handuan, Konge ved Duna, hvis Datter blev hans Brud. Medens han var ude paa disse og flere Toge, tilvendte Rigsforstanderen Ubbo sig hans Kongemagt, dertil forledet af sin Gemalinde, Ulvilde, Kong Frodes Søster. Rygtet, om hvad der foregik hiemme i Danmark, bevægede Kong Frode, til at iile hiem fra sine Toge i Østen. Da han kom, og erfoer, at Ubbo ikke saa meget af egen Drivt, som bevæget af Ulvilde, havde bemægtiget sig hans Kongesæde, valgte han, heller at tilgive end straffe ham. Dog

skillede han ham ved Ulvilde, og gav en ved Navn Scote (af hvilken, siger Saxo, Skotterne have deres Oprindelse) denne sin Søster til Brud.

Kammerherre Suhm i hans kritiske Histories II. Bind Side 144 o. f. og i Danmarks Histories I. Bind Side 126 o. f. godtgiør Rimeligheden af, at det, Saxo saaledes fortæller om en Frode den første, eller hin frække, angaaer ikke ham, men Frode den tredie, bekiendt under Navn af Fredegode, eller den fredsommelige, og har saaledes ikke tildraget sig, efter Saxos Meening, mange Aarhundrede før vor Tidsregning, men i vor Tidsregnings fierde Aarhundred, da han godtgiør, at Frode den fredegode ikke, som Saxo vil, har levet i Christi Tid, men været samtidig med den bekiendte Kong Fingal i Skotland.

Ossian fortæller, i Sangen Carric-Thura, om en Strid, som hans Fader, denne Fingal, havde med Kong Frothal af Sora i Lochlin, det er Skandinavien; hvorledes nemlig Frothal, efter et holdet Slag imellem hans og Fingals Hære, udfordrede Fingal til en

Tve-

Tvekamp. I denne Tvekamp styrter en ung Kriger af Frothals Følge frem, at staae Kongen bi, men falder, i det han kommer frem, over et Trestød, saa Hielmen styrter ham af Hovedet; man saae de lange Haar udspredte paa Jorden, og den unge Krigers dybt sukkende Bryst blottet. Det erkiendes, at denne unge Kriger er ingen anden, end Prindsessen Utha, Kong Hermans Datter fra Thanostrømmens Bredde, som var elsket af Kong Frothal, og elskede ham høit nok til, formummet i Krigerdragt, at have fulgt hendes kongelige Elsker paa dette Tog, ham selv ubevidst. Da Fingal saae denne Elskerindes Ømhed for hendes Elskede, vilde han ikke fuldføre Tvekampen, men lod Frothal drage hiem til sit Land med sin Brud. Paa dette Tog, fortæller Ossian, havde Frothal en Ven ved Navn Thubar, en "Konge fra det flodrige Tora," med sig.

Kammerherre Suhm antager, at den her omhandlede Frothal er Frode den tredie eller Fredgode; at Prindsessen Uthas Fader Kong Herman ved Thano, er Saxos Kong Handuan ved Duna, og at maaskee

Thubar fra Tora er den Scote, Saxo taler om.

Efter vor store Historiographs Hypothese har jeg med liden Forandring og nogen Tildigtelse antaget Saxos og Ossians Fortællinger, sammenstøbte til een, til Grund for nærværende Drama.

Efter Saxo har jeg ladet Frode forlade sit Rige, sætte Ubbo til Rigsforstander i sin Fraværelse, og være i Krig i Østen. Jeg har antaget, at Anledningen til dette Tog var, at han meget ung, da hans Fader Hading døde, vilde, ved at besøge fremmede Førster, hente Erfaring, og søge mægtigt Forbund; jeg har antaget, at han, tryg ved at lade Rigets Sager bestyres af hans Faders troe Høvding og forstandige Ven, ei vilde komme tilbage, førend han følte sig bedre i Stand til at opfylde en Konges Pligter, end da han ung og uforsøgt besteeg Kongesædet; at han imidlertid har besøgt, og fornyet gammelt Forbund med Fingal; at han siden har besøgt Kong Handuan ved Duna eller Thano, er bleven forelsket i hans Datter efter hendes Rygte; har af

hende

hende faaet det Svar, de Tiders Prindsesser saa ofte gave deres unge Beilere, først at giøre sig berømt ved Heltedaad, og saa melde sig; har derpaa, efter Saxo, i Krige med Trannon og Darno viist sig som drabelig Kriger; har, efter Ossian, Thanokongens Datter, der elsker ham, forklædt og ukiendt af ham selv, med sig; og iler, igien efter Saxo, paa Efterretningen om Urolighederne i Danmark, hiem til Leire. Jeg lader ham der møde Fingal, som Ubbo har kaldet til Hielp mod Gotherne, der imidlertid have anfaldet Danmark; og anbringer der den af Ossian fortalte Tvekamp. Jeg har fundet det uforndent, ja usandt, at Sammenhænget med Ubbos Kongevalg skulde være den, Saxo har fortalt. Den Mand, Frode skulde tilgive, maatte være en ædel og retskaffen Mand; og at han var det, var nok til, om ikke at retfærdiggiøre, saa dog efter Omstændighederne undskylde, at Danmarks Høvdinge havde valgt ham; derved bliver det og uforndent, at tillægge Frodes Søster den Caracter, Saxo har givet hende, uden dog at omskabe noget af det ret væsentlige

i Saxos

i Saxos Beretning, som jeg har troet, ved de her anbragte Modificationer, kun at vinde saa meget mere Sandsynlighed og Interesse, som alle de deri indviklede Personer, med al deres Forskiællighed, dog her ere tilsammen velmeenende og ædle. Først ved denne Forandring bliver det og sandsynligt, at Ulvilde bliver den unge Helts Brud, som har fulgt Frode paa sine Toge, og er hans Ven, naar han nemlig fra før er hendes Elsker, og hun ingen andens Brud. Prindsessen fra Thano eller Duna, som Saxo ikke nævner, men som Ossian kalder Utha, har jeg egenmægtigen kaldet Alvina, fordi Lyden af Navnet Utha ikke syntes mig velklingende. Derfor har jeg og ladet Frodes Ven heller beholde det Navn, Ossian, end det, Saxo har givet ham.

Dette Regnskab for Æmmet til mit Skuespil har jeg troet herved at burde aflægge. Jeg overgiver Stykket dermed til Læserens og Tilskuerens billige Bedømmelse. At det er bestemt til at forestilles første Gang ved en saa udmærket Høitidelighed, forøger Publicums Fordring paa at dette Arbeid skulde have noget

sandt

sandt Værd. Den Overbærelse, hvormed et Forsøg af mig i dette Slags Digtekunst engang før blev optaget, var mig allerede Opfordring til at vove endnu eet. Men jeg er desuden opfordret til dette Forsøg af Mænd, hvis Opfordring det ikke var Beskedenhed men Trodsighed at afslaae. Mod sand og billig Kritik anfører jeg dette ikke til Forsvar; mod dens Overtydninger gielder intet Forsvar; men til Undskyldning og nogen Overbærelse anfører jeg, at jeg ikke ufremkaldt har fremstillet mit Forsøg; dertil antage man og, (hvor ugyldig en Undskyldning ellers Jilsomhed er) at Tiden til dette Stykkes Udarbeidelse var mig af Nødvendighed meget knap indskrænket, til nogle faa Uger, som jeg dog ei kunde have aldeles frie for andre Forretninger. Jeg har derfor ei kunnet anvende nogen langsom Flid paa dets Affiiling; og ikke noksom kunnet benytte Venners Raad og Veiledning til dets Rettelse.

Hvad Skiæbne det saaledes end faaer, saa modtage dog enhver Læser, fra den høieste til de mindst udmærkede, min Forsikring, den jeg herved giver, baade i mit og i Skuespil-

lernes

lernes Navn, at vi tilhobe have giort os den beste Flid, vi have kunnet anvende, paa at giøre vort Arbeid den Fest værdig, til hvilken dets første Fremstillelse er bestemt; og at vi af yderste Evne herved bidrage vort til dens Høitideligholdelse.

Kiøbenhavn, d. 11. September 1790.

C. Pram.

Første Optog.

Hadings Gravhøi. Egnen er opfyldt af Kongernes Gravhøie. Tingstedet er i Baggrunden. Det er i Nærheden af Leire.

Første Optrin.

Høvdingerne

forsamlede ved Hadings Gravhøi, hvor de have hendrevet Natten til hans Minni. Deels omringe de Hadings Bautasteen, nedbøiede, lænede paa deres Spyde, deels sidde de paa de Stene, der omgive Tingstedet, paa Træstød o. s. v.

Frovin.

Hist hvile de. Den hele Egn er opfyldt
Af hine Dannerigets Fædres Grave;
Og herlig kneiser paa enhver af dem
Den høie Bautasteen; stort, evigt skiønt,
Os kiært, og helligt, og høitideligt
Omsvæver deres Minde disse Høie.
Hist hviler Hadings Aske; o den gode,
Den vise, kiække, ædle, store Hadings.

Sigurd. Hvor er hans Søns, o hvor er Frodes
Ved fremmed Strandbred hyle Vindene [Gravhøi?
Hen over Frodes ubegravne Been;
Men ingen Lyd af Skialdens høie Qvad
Om Frodes Daad de vifte hid. Ak huult
Forkynde de, han flygted' og han faldt.

Alf. Og ledigt og forladt staaer hist i Kredsen
Det høie kongelige Dommersæde,
Hvor Dan, og Skiold og Gram, affagde før
De Love og de Bud, hvis milde Kraft
Udbredte Held, og Seier, Dyd, og Mod,
Og Frugtbarhed, og Rigdom til hver Vraae
I Leirekongens Land. Sidst Hading her
Tog Raad, gav Dom, og giorde Dannerriget
Lyksaligt. Her det var, at vi modtoge
Hans Søn, til at beklæde Hadings Sted.
Ak han forlod det, og han agted' ringe
Den Hæder, at uddele Ret og Dom
Og Held blandt danske Mænd.

Sigurd. Og herligt var,
Og stort, og stolt vort Haab til Hadings Søn;
Thi kiæk og ædel var den skiønne Yngling;
Og skiøndt han havde kun i sexten Vintre
Beskuet Hadings Daad, vi saae dog alt,
At Hadings og de store Fædres Aand
Opfyldte Frodes unge Barm; og viis

Og

Og ædel, kiæk og fast, begyndte han
At vandre i Forfædres ædle Spor.
Ak! med vort Haab til fierne fremmed Egn
Han reiste bort, forlod os.

Hakon. Danske Mænd!
Vi samledes ei hid, for at bejamre
Med feig uvirksom Graad et skuffet Haab.
Hvad Frode vilde blevet, det er skiult
For Dødeliges Syn, angaaer os ei;
Men i sin Ungdoms Vildskab drog han bort
Til fremmed Land, og overlod sit Folk
Til blinde Skiæbne.

Gor. Overlod sit Folk
Til Ubbo, til den viseste, den bedste
Blandt os, blandt danske Mænd.

Hakon. Men overlod!
Men ringeagted' at bestyre selv!
Og tog han ei til daarligt Hæderstog
Den bedste Deel af vores Ungdom med sig?
Hvor mange blandt os savne ei en Søn,
En ædel Yngling, Stammens Haab og Støtte,
Blandt dem, som fulgte ham! og er jeg selv
Ei Fader? tvende unge Heltes Fader,
Bestemte til, som jeg og Fædre var',
At vorde Stammens Hæder, Rigets Værn,
At hvile efter langt og daadfuldt Liv,

I min og Fædres minderige Gravhøi!
Hvor ere de?

Thorkild. Maaskee paa Veien hiem
Fra Kamp og Seier, hvor de dannedes
Til Stammens Hæder og til Rigets Værn.

Hakon. Maaskee, Maaskee! men ak! om Rygtet
Maaskee ei skuffet os; om Hadings Søn [har
Maaskee blandt fierne Quæner lærde dem,
Hvorledes danske Mænd kan flye, kan fældes
Paa haanlig Flugt! — Har fire lange Vintre
Og fire Somre bragt os sikkert Bud
Fra Hadings store Søn, og vore Sønner?
Og er det Frodes Værdskyld, om vi ei
Alt ere vældig Gothisk Fiendes Trælle?
Til Ubbo, og os selv, han overlod os.
Veed han om Ubbo — som dog ei er den,
Vi efter hellig Offring valgte os
Til Herskér — vil opfylde Herskers Pligt?
Veed han, om Morvens Konge lyde vil
Ham ukiendt Ubbos Kald, og iile hurtig
Til Danmarks Forsvar? Frode har forladt os,
Forladt sit Folk, sin Pligt — thi ogsaa Konger
Har dog vel Pligter — har forladt sit Sted,
Sin Dommerstoel, sit Septer og sin Ret;
Og uden Hoved, uden Styrer bør,
Og kan, og vil, ei Danneriget være.

Men

Men Ubbo har, skiøndt ei til Konge valgt,
Beviist at han er den, som kan og vil
Opfylde Dannerkonges Pligt. — Men hvad,
Hvo tvivler om, at Ubbo er den Mand,
Som sættes skal paa Leirekongens Sæde?
Sigurd. Om ingen anden, tvivler Ubbo selv,
Som loved' Frode Lydighed og Troskab.
Hakon. Og holdt sit svorne Løvte. Men han
Dog ei at lyde ham, endogsaa da, [loved'
Naar han blandt vore fældte Sønner slagen,
Betroede Quæners Strandbred sine Been.
Ei heller, mener jeg, i Fald hans Daad
Fortiente kun, at dette blev hans Lod.
Thork. Men hvoraf veed vi da, at Hadings Søn
Er falden, eller at han har fortient det?
Et Rygte er udspredt; hvo bragte det?
En fremmed Søemand, som maaskee har selv
Opdigtet det, for her at bringe Nyt:
Hvis ei, for hvilken det er foreløiet
Fra Mund til Mund igiennem Snese Munde.
Hak. Lad Rygtet om hans Fald end være Digt;
Dog hvorfor Digt! som om det var utroeligt,
At den, der vild forvoven farer om
Fra Kyst til Kyst at søge Banemand,
Omsider finder ham — dog lad det være
At Rygtet ei var sandt; er det da heller

Ei

Ei sandt, at Gothen samlede sin Magt?
At Naboefolkene foreened' sig
Til Vaaben mod vor kongeløse Kyst?
At vores Rest af Magt vel havde været
For svag mod dette Overfald, om Ubbo
Ei havde vidst, at drage Danmarks Ven,
Den stærke Fingal, fra det fierne Morven,
Med sine rædselfulde Vaaben hid?
Er det da usandt, at vi veed endnu
Ei vor med hans foreente Flodes Skiebne
I Striden mod hiin overlegne Magt?
Og er det usandt, det, at Hadings Søn
Er ikke her i Spidsen af sit Folk,
Men at han har forladt os, at vi veed
Ei meer, om Danneriget har en Hersker —?
Det vil vi vide. Kommer, danske Mænd,
Hist farver Morgenrøden Høiene!
Til Hadings til vor store Konges Minde
Indviede vi Natten paa hans Høi;
Nu til Alfaders Lund vi os begive,
Berede os med Offer og med Bøn
Til Dagens store Værk, at give ham
En værdig Eftermand, hans Folk en Fader.

Andet Optrin.

De Forrige. Fingal.

Fingal

(der i Slutningen af forrige Optrin alt er kommen ind, i Dragt som Hovdingerne).

Ret, danske Brødre! til saa vigtigt Værk,
Vi de udødelige Guders Gunst
Anraabe først. Men billigt er det dog,
At hver af os tilfulde forud veed,
Hvorom vi Guderne anraabe skal.
Jeg fra Cylimafiordens fierne Strand
Er sendt, at tage Deel i Festens Raad;
Jeg nylig kom. Ved stridig Vind min Snække
Blev opholdt. Fleer blandt os maaskee, som jeg,
Ei fatter ret, hvorom vi handle skal.
Tilgiver; men oplyser mig.

Hakon. Du veed ei,
At Hadings Søn var Dannerigets Konge,
Men = =

Fingal. Var? Og er det altsaa ikke meer?
Den unge Helt af Nornen alt bortkaldet!
Den Sorg var ubekiendt ved vore Strande.

Hakon. Et Rygte siger, at han slagen er
Ved fierne Kyst, at Dannerkongen flygted'
For vilde Quæner — der han giøder Marken
Med eget og med vore Sønners Blod.

Fin=

Fingal. Et Rygte siger dette! og man tøver
Ei til man sikkert veed, om det er sandt?
Jeg heraf slutter kun, at Frode er
Med sine unge Mænd i Leding draget,
Hakon. Det vidste du ei før?
Fingal. Hos os han ei
Er savnet. Man i Dannerkongens Navn
Blandt os afsiger Dom, og hæver Ret;
Hver Mand er tryg ved Sit, og er beskiærmet
Mod fremmed Fiende og mod Naboes Vold,
Hakon. I vide ei, for fire Vintre siden
Drog Frode bort, forlod sin Arv, sit Sted,
Sin Borg, sin Pligt?
Fingal. Og hvoraf vide det,
Naar, som maa være skeet, han givet har
I sikker Haand den ham betroede Magt,
Der viis, retfærdig, trofast, som han selv,
Bestyrer alting? Jeg erindrer vel,
Det blev for fire Vintre siden sagt,
Vor unge Herskér drog til fremmed Land,
At slutte Forbund, styrke sig til Fred,
Og lære Kamp i Strid mod fremmed Fiende.
Det glæded' os; men alting gik saa vel,
Saa trygt, saa fredeligt, at vi forstode,
Han enten selv var kommen hiem igien,
Hvad eller at han, hvor han var, bestyred'

Dog

Dog alt ved viis, og god, og kraftig Haand.
Saa godt gik alting, som om Hadings Søn,
De blide Guder liig, for os usynlig,
Var dog tilstede overalt, og virked'
Med kraftigst Vælde, idel Held og Godt.

Hakon. Saa viid, at det er Ubbo, Hadings Ven,
Og Danmarks Ven, som styrer Frodes Magt,
Imedens han, maaskee for at behage
En elsket Møe ved fierne Thanos Strand,
Kong Handuans Alvina, drager om
Med vore Sønner, for at offre dem
Og sig til Døden, mens han glemmer os.
Du veed da heller ei, at Gothlands Magt
Var samlet, for at overfalde os
Uvæbned', som vi var, og uden Herskeer?

Fingal. At overfalde os uvæbnede?
Det har jeg ikke vidst, at danske Mand,
Til Fædrelandets Forsvar, var uvæbnet.
Hvor ved Eylimas Strandbred jeg har landet,
Var alting rede; jeg desuden veed,
At Danmark er mod fremmed Fiende styrket
Med Forbund, mægtigt Forbund. Norges Vælde
Stod i fornødent Fald bestandig rede
Til Danmarks Værn, som Danmarks hiin igien.
Vor Gienboe, Morvens Konge, har man sagt mig,

Var

Var Danmarks Ven, og Frodes Ven, og ham
Skal Bundsforvandte kunne lide paa.

Hakon. Det kan de; uden ham var Danne-
Sin Fiendes Bytte. [riget

Fingal. Paa min Seiling hid
Jeg drog igiennem hans og vores Flode;
De havde holdt mod Gotherne et Slag;
Men Morvens Mænd fortalte selv, at vi
Maaskee endogsaa uden deres Hielp
Nok havde seiret, da de Danske strede
Med Mod og Klogskab, som om Hadings Aand
Var i enhver af danske Søemænds Bryst.

Thork. Vor Magt har seiret over Gotherne!

Fin. I veed det ei? I Forgaars nær ved Skanør.

Sigurd. Mænd, Danske Mænd, ved Ubbo og ved
Fingal,
Ved Morvens Konges Magt vi Seier vandt!
Held Ubbo! Held de Danskes Ven fra Morven!

Almindeligt Raab.

Held Ubbo! Held de Danskes Ven fra Morven!

Fingal. Men hvorfor Ubbo? hvorfor Morvens
Var det ei Dannerkongens, Frodes Magt? [Fingal?
Er Ubbo ikke Frodes Mand? var Fingal
Ei Frodes Ven? og var det ikke Frode,
Som satte Ubbo over Danmarks Magt?
Som bandt ved Forbund Morvens Magt til Dan-
mark?

Hakon.

Hakon. Ak Frode, som forlod os! leve Ubbo!
Og leve Fingal! Morvens store Herfker.
Mænd, kommer, kommer til Alfaders Lund,
At takke ham; og at indvie os
Til Dagens Idret, til vort Kongevalg.
Han kommer, Ubbo, Gothernes Betvinger!
Vort Riges seirende Forsvarer, Ubbo.

Alle. Velkommen, Ubbo! Gothernes Betvin-
Velkommen, Rigets seirende Beskytter! [ger!

Tredie Optrin.

Ubbo med Søemænd og Krigere. De forrige.

Ubbo.

Ei mig tilkommer Æren, Danske Mænd,
Ei mig tilhører Takken for vor Seier.
Til Lunden gaaer, at takke Guderne.
De gave vore Vaaben mægtigt Held,
Ved vore Sønners, vore unge Heltes,
Ved vore Venners, Morvens Heltes Mod,
Og Sindighed og Klogskab; men for alt
Ved deres store Herskers Fingals Viisdom.
Ham var det, som anførte dem og os;
Hans vældige Erfarenhed, hans Bud
Hans Hurtighed, han selv os bragte Seiren.

Viis

Viis forudsaae han hvert vor Fiendes Anslag,
Og rask ustandselig han forekom
Ethvert. — Vort Tab er intet; Gothernes
Er uopreiseligt. Vor Fred er tryg.

Almindeligt Raab.

Held Ubbo! Held de Danskes Ven fra Morven.

Hakon. Den Pris, du yder Morvens kiekke
Uegennyttig, ædel, danske Ubbo! [Fingal,
Kun lærer os desmeer dit eget Værd.
Alt er det sagt os, at vor danske Magt
Selv uden Morvens Heltes raske Bistand
Maaskee os havde bragt det Held, vi nu
Ei uerkiendtlige med dem skal dele.

Ubbo. Det sagde ingen Dansk —

Hakon. Dog vel ei heller
En blandt de Fremmede, hvis Roes du taler.
Vi veed det, og vi veed, at naar vor Magt,
Som Kongen, Frode, kun har svækket, stod
Endnu med Hæder mod vor stærke Fiende,
Da var det dig, da var det Ubbo selv,
Der gav os Sei'r i Kamp, som Held i Freden.

Ubbo. Vor Pligt opfyldte vi; men uden Fingal
Var Seiren denne Gang ei bleven vor.

Hak. Af Fingals egne Mænd har denne Mand
Det Vidnesbyrd, at din Beskeedenhed
Er overdreven.

Ubbo.

Ubbo. Morvens Konge selv,
Vor Fiendes Undertvinger, Fingal!

Gor, Sigurd, Frovin og flere.

Fingal!
Vort Riges Ven og Værn, den store Fingal!

Fingal. Til eders Guder vender eders Tak!
Til eders Sønner, eders kiekke Stridsmænd,
Den Priis, jeg eder alt for reede seer,
At ville yde mig. Den Bistand, jeg
Og mine Krigere velvilligen
Har eder viist, den veed jeg, danske Mænd
Skal, naar det fordres, viise os igien.
Skiøndt Hadings og hans Frodes Venskab forud
Alt har belønnet og giengieldet den.

Hakon. Net; ei vor tomme Tak tilkommer dig;
Vor Priis behøver ikke Morvens Fingal,
Men vores Venskab, vores Hielp igien,
Naar den til virksom Daad anvendes kan;
For begge er dig Danmarks Ubbo Borgen.
At Ubbo er din Ven, som Hading var,
Som Frode skulde være bleven, derom
Forsikkrer os hans Viisdom, Mod og Dyd,
Som du tilfulde kiender. Vel; modtag
I hans det hele danske Riges Venskab.
Men Røgen fra den høie Odins Altre
Alt længe vinker os til hellig Pligt.

Ham

Ham yde vi vor Tak; ham anbefale
Vi under hellig Lovsang Danmarks Ven,
Den ædle Fingal, Ubbo vor Beskytter,
Og vore Mænd som seirede ved dem,
Og os som Seirens glade Frugt skal nyde.

Alle. Held Danmarks Ubbo! Held den store Fingal!

Fierde Optrin.

Fingal, Ubbo.

Fingal.

Og Ubbo, du allene følger ikke
Til Odins Lund, med hine danske Mænd!
Bivaaner ikke deres Raad;

Ubbo. O Konge!
Det er forsildig. Og til Frydesang
Forsamle de sig hist ved Odins Alter,
Men Ubbos Barm er ikke stemt til Fryd.

Fingal. End ei for vundne Seier og Danmarks Frelse?
Er denne Dag da ingen Glædes Dag?

Ubbo. For Dannerriget — o men ei for mig.

Fingal. Du veed, hvad Høvdingsraadet vil beslutte?

Ubbo. Min Skiendsel. Jeg er underrettet, ak
Og veed ei længer, at undflye min Skiebne.

Fin=

Fingal. At Frodes Septer overgives dig
Det veed du; og fordølger dog din Fryd?
Ubbo. Ak, som jeg havde Glimt af Fryd at
Nei store Fingal, dig jeg intet dølger. [dølge.
Jeg nærved har beskuet Kongepligt,
Og Kongeherlighed.
Fingal. Og finder hiin
For tung, og denne derimod for let,
Ei værd at tragte efter. Ikke saa?
Saa taler jo enhver, der gierne vil
Ansees for viis.
Ubbo. Og taler tvertimod
Hvad selv han troer. Men Konge! jeg har prøvet
Den Guders Fryd, at syldestgiøre hiin;
Og nu tilbyder et forvildet Folk,
Forvildet, men erkiendtligt, ædelt Folk,
Mig Lønnen, Kongeherlighedens Glands!
Fingal. Og nu dit Valg?
Ubbo. Var jeg i Stand at føle
Den Fryd, at have opfyldt Kongepligt,
Naar ligegyldig jeg forkasted' den?
Den, at udbrede Held og Gavn og Dyd;
At vide, at ei enkelt Mand og Slægt,
Men at et Folk, et stort, et mægtigt Folk,
Tilregned' mig hver Enkelts Held og Fryd,
Og takked' mig for alt hvad Godt de nøde?
Fingal. Du maler herlig gode Kongers Lykke,

Ubbo. Men for en Konge, meener jeg, som selv
I egen Barm gienkiender disse Træk,
Og føler tifold meer, hvad Held det er
At giøre lykkelig, end Ord formaae
At bilde det.

Fingal. Du prøver tykkes mig,
Hvor stor en Byrde Smigger vel en Konge
Formaaer at bære. Vel, jeg vil giengielde
Det Offer, som du bød mig. Før jeg drog
Til Strid for eder, gik jeg ubekiendt
Igiennem mangen Egn af danske Land.
Det er min Skik, at ville kiende dem,
Jeg gaar med mine Mænd i Kampen for.
Jeg saae den fulde Virkning af forstandig
Og viis Bestyrelse. Retfærdighed
Afvendte Vold, betrygged' Virksomhed
I Nydelsen af uforhindret Frugt.
Tilfredshed herskeb' overalt; i dig
Erkiendte Danmarks lykkelige Folk
Den overalt udbredte Lykkes Stifter.
Ukiendt jeg atter efter fuldendt Tog
I Dag mig hid begiver. Folkets Valgte
Bestemme dig til det forladte Septer.
End mindes nogle Eeden, som de svore
Kong Hadings Søn: men Mængden vælger dig,
Velan min Magt er reede — —

Ubbo.

Ubbo. Morvens Fingal!
Hvortil?
Fingal. Hvortil? om ei betrygge dig
Den Fryd, at være Fædrelands Velgiører?
Ubbo. At sætte mig paa Dannerkongens Trone?
Du, Morvens Fingal! Nei det er ei dig,
Ei dig, som haaner, som nedbøier Ubbo,
Dig, som tilsvor Kong Frode evigt Venskab!
Fingal. Forkaster Ubbo Morvens Konges Bi-
Og Frodes Trone? [stand,
Ubbo. Nei Forræderie,
Troløshed; Meeneed — sligt forkaster Ubbo
Med dybest Haan.
Fingal. Dog ikke Fingals Venskab?
Din Haand til evigt Venskab, Frodes Ven!
Endogsaa denne Prøve du bestod.
Velan! Men Rygtet siger dog, at Frode
Er fældet —
Ubbo. O de Rygter! og at Danmark
Har usle Niddinge, hvis Fryd det er
At skabe og at udsaae disse Rygter!
Ung, uerfaren, uberømt besteeg han
Den store Hadings Sæde. Han drog ud
At søge mægtigt Forbund og Erfaring.
Først dig besøgte han; med dig fornyed'
Det gamle Forbund mellem os og Morven.

Han drog til Handuan ved Thanos Bred
Med lige Hensigt, og med lige Held.
Ung var han, uden Brud. Han hørde stort
Om Handuans Alvina. Heltens Barm
Opflammedes ved hendes Dyd og Viisdom,
Ei hendes Skiønhed; thi han havde ei
Endnu Alvina seet. Den Stolte gav
Hans Sendebud til Svar paa prøvet Beilen:
At først naar Heltedaad ophøied' ham
Til hendes Fædres, hendes Stammes Roes,
Anhørde hun hans Tilbud. Folkene
Ved Kyrialas og Helsingas Strande
Anfaldt Kong Handuan med samlet Magt.
Han drog i Strid, og seired'; nye Fiender
Opstod, hver Gang han seirede, paa nye,
Og Kamp og Seier lige indtil nu
Fornyet blev.

Fingal. Men disse Tidender
Om Kamp og Seier, hvi forkyndes de
Ei for hans Folk, og dræbe hine Rygter?

Ubbo. Og lade disse Rygter sig betvinge?
Og høres Sandhed, naar man har besluttet,
Hvad ene man erkiende vil for sandt?
Men hør, o Konge! hør og kiend min Skiebne,
Og ynk mig. Jeg, som tiente troe min Konge,
Og tiente troe mit elskte Fædreland,

Og

Og vandt den stolte Løn for opfyldt Pligt,
At det erkiendtes, jeg opfyldte den,
Mig vælger man, i Frodes Sted, til Konge!
Med den Halstarrighed man vælger mig,
At alt min Vægring kun ansees for Skrømt.
Saa afgiort Overmagten er for mig,
At hele Danske Magt er eenig om
At fælde hver, som ei mit Valg bekræfter.
Og kun imellem Oprør, Borgerkrig,
Og Troløshed mod Frode, Hadings Søn,
Min Ven, min fødte Konge, min Velgiører,
Som, fremfor alle Danske Mænd, til mig,
Betroede sit Folk, sin Ret, sig selv,
Jeg nu kan vælge. Enten tvinges jeg,
Til blodig Straf at vende mine Vaaben
Imod mit Folk, fordi det elsker mig
For høit, for stormisk; eller og jeg skal
Berøve Frode Septret. — Frodes Ven,
Og Danmarks Ven! Dit Raad!

Fingal. Og veed du vist
Om Frode lever, om han lever værdig
Den Hæder at beherske Danske Folk,
Med Evne til at giøre dette Folk,
Saa lykkelig, som du?

Ubbo. Men hvad, ifald
Jeg ikke havde Vished! Skulde da
Den Tvivl mig give Ret til at berøve

Min Konge Septret? Ham, som lagde det
Selv i min Haand? Ham, som bestemte mig
Den Kongelige Løn for skyldet Troeskab,
Sin Søster, sin Ulvilde mig til Brud?

Fingal. Og hende har du raadspurgt?

Ubbo. Ak! den Stolte
Har glemt, at hun er Dannerkongens Søster.
Før elsked' hun mig ei; men det er hende,
Som hemmelig opægger Frodes Mænd
Til Oprør mod sin Broder; ak hun brænder
Af troløs Attraae til at dele Magten
Med den, som røver hendes Broder den.

Fingal. Velan. Modtag den Lod, som bydes
Hvis Frode ei er fældet, tøver han [dig.
Ei længe, før han venter hid igien.
Da prøv ham. Er han end sit Septer værd,
Saa overgiv det atter i hans Haand;
Hvis ei, da vedbliv siden, som tilforn,
At fylde Dannerkongepligt, og nyde
Den Guders Fryd, at fylde Kongepligt.
Gaae, jeg ledsager dig, at forekomme
Hvad rædsom Uroe, en saa vigtig Dag
Kan bringe over Leire.

Ubbo. Over Danmark,
O! over Riget svæver vældig Uroe.
O følg, o leed mig, Frodes, Danmarks Ven!

I dine Vaabens Vælde! — Brug dem stærk,
Til at beskytte Darmarks Roe og Hæder!
Men først mod denne Barm, ifald du seer,
Hvad selv jeg ikke seer, men frygter, Fingal!
At Septrets Glands mit Øie blinder. — Kom.

Andet Optog.

Sal i Kongeborgen.

Første Optrin.

Thorkild, Hilda.

Thorkild.

Hvor er Prindsessen? Jeg har iilsomt Budskab
Og vigtigt at berette hende. Hvor?

Hilda. Jeg veed det ei. I lang Tid taus for-
I Dag hun meer end nogensinde før [vildet
Med oprørt og forvirret Mine vanker
Fra Sted til Sted. Til ingen hun beroer sig,
Men nærer Sorgen lønlig i sin Barm.
Men du min Fader, synes mig, som hun,
Forvirret, oprørt!

Thorkild. Ogsaa dig, min Datter!
Det foreslaaer, der undergrave skal

Den,

Din Sindets Roe, som fylder end dit Bryst.
Du troer at kiende Ubbo.

Hilda. Troer? ja næsten
Jeg kunde glemt ham. Fire lange Aar
Henglede, siden Kongen drog herfra;
Hvor lidt, hvor sielden saae vi Ubbo siden
Paa Leire?

Thorkild. Du formoded' ventelig,
At han, som Frode, ikkun drog omkring,
At øve Heltedaad, og giøre sig
Sin Møe, som hiemme sukked' for ham, værdig?

Hilda. Jeg var ei stolt nok til at troe, at jeg
Bidrog at lede ham til ædel Daad.
Desuden havde han jo længe siden
Min Haand og Hierte. Jeg har savnet ham,
Tidt savnet ham med Taarer; men saa kom
Hans Rygte, og erstatted' mig ham selv.
Saa skiønt, saa fuldt af Hæder og af Trøst,
Forkyndte det, hvor han drog om i Landet,
Saae alting selv, besørged' alting selv,
Uddeelte Ret, opretted' gammel Uret,
Opmuntred', lønned Fliid og nyttig Daad,
Og skabte tusindfold Lyksalighed.

Thork. Hvor strømmer Ubbos Priis fra Hil-
Men viid, at denne ædle, viise Ubbo [das Læber!
Er, skielv min Datter — en Forræder.

Hilda.

Hilda. Ubbo!
Din Ven, og Frodes, alle danskes Ven,
Hvis Roes gienlyder fra hver Rigets Egn!
Den Mand, du valgte, til din Datters Brudgom!
Thorkild. Bedrog os, elskte Datter! er For-
Mod Guder, Konge, Fædreland og dig. [ræder
Hilda. Du er forvildet, Fader! nei, o nei,
Du troer ei selv det græsselige Budskab,
Du bringer mig — Som du ei kiendte Ubbo!
Kald det tilbage, elskte, ædle Fader!
Det græsselige Ord! Hans ædle Daad,
Hans Roes kan have opvakt Fiender mod ham;
Men rædsomt, rædsomt! ogsaa du min Fader,
Kan troe hans Avindmænd! og ved hvad Skin
Har man forsøgt at blænde ogsaa dig?
Thork. Jeg blændes ei ved Skin, o havde jeg
Ei med Haldstarrighed forblindet mig,
Mod hvad der længe burde røbet ham!
At han fra Frode overgav ham Magten,
Trods gammelt Venskab, med Koldsindighed
Forbigik mig, betroede jeg ei mere
Til mig, tilsidesatte mine Raad;
At han drog bort fra Leire, drog omkring,
Men uden mig i Rigets fierne Vraaer;
Og ikkun kort og sielden fandtes her;
Alt det var noget, burde giort mig vaersom — —

Hilda.

Hilda. O Fader, var det ikke dig, dig selv,
Som strax fra Frode reiste bort fra Leire,
Mistænksom ham undveeg?
Thorkild. O havde jeg
I Tiden kun mistænkt ham, troet det mueligt,
Som jeg forsildig nu erfarer sandt!
Jeg saae det, at hans Troskab mod hans Brud
Blev vaklende ved Kongens store Tilbud.
O Frode vidste ei, at Thorkilds Hilda
Var alt bestemt til Ubbos Brud, da Kongen
Ham Løvtet gav, at naar han kom igien,
Og fandt, han havde opfyldt, troe og viis,
Betroede Pligt, han vilde give ham
Til Brud sin Søster. O! jeg mærked' det,
Det bragte Ubbos Troskab til at vakle;
Thi hvad er Thorkilds Datter mod en Konges,
Kong Hadings Datter? Hilda mod Ulvilde?
Hilda. O du miskiender Ubbo; uretfærdig
Du dømmer ham, min Fader. Frode gav ham,
Ukyndig om at jeg var alt hans Brud,
Sit Løvte om sin Søster. Men var det
Ei i det Øieblik, da han drog bort?
Stod han ei reede til at sige Kongen,
At jeg betog ham Adgang til den Løn,
Den stolte Løn, som han bestemte ham,
Da Kongen alt besteeg sin Snækkes Stavn,

Og

Og iiled' bort? — Forvirret Ubbo stod;
Men hele Høvdingsraadet havde hørt
Sin Konges Ord til Ubbo. Skulde han
Med Haan forkaste dette Kongens Ord,
Nu med Foragt en Gave kaste hen,
Som Konger vilde gaae i Kampen for?
Og Skulde hele Høvdingsraadet troe,
Han agtede saalidet Frodes Guust,
At ei han vilde tøve, mig at række,
Den Hand, i hvilken Kongen havde lagt
Sin Søsters Haand, til Frode kom til Leire,
Og vel fandt Ubbo hiin Belønning værd,
Men selv ham løste fra, den at modtage?
Var Hilda Ubbo værd, hvis svag hun dertil
Forledte ham? Mig var det, mig, min Fader,
Som hertil nægted' stolt og kiæk mit Minde —

Thorkild. Net! prøv at væbne dig med sindrig
Imod din Skiebne. Den behøver Trøst, [Klygt
Som Sandhed nægter dig. Indys din Frygt,
Slum rolig ved dit Haab, at Ubbo dig
Var mere troe, end han var Eed og Pligt.
Men du skal vaagne, Hilda, af dit Haab;
Din Frygt skal svinde bort i rædsom Vished.

Hilda. Du knuser mig, min Fader! o forklar,
Hvad har jeg meer at frygte, dersom Ubbo
Med Troløshed forlader mig?

Thor=

Thorkild. Den Rædsel,
At see din Fader, som med Ære streed
I mangen Kamp mod Fædrelandets Fiender,
At farve nu sit Sværd med Landsmænds Blod,
Med Blod af Danske, som Forræderen
Har dannet til Forædere, som han.
Prindsessen kommer; gaae.
Hilda. Ved alle Guder
Besværger jeg dig — Ubbo er uskyldig —
Thork. Gaae. Væbne dig med Mod til at erfare
De Drømmes Ugrund, som inddysse dig.

Andet Optrin.

Ulvilde, Thorkild.

Ulvilde.

Du kommer at berette mig om Seiren,
Som Ubbo vandt imod vor stærke Naboe;
Jeg veed det alt; jeg ved at Ubbo stred,
Som Thorkild før, saa tapper og saa viis,
Og derfor seirede, som Thorkild seired'.
Thork. Hvor Ubbo gik, man her da seer paa ny
At jeg kan let undværes; helst naar Fingal
Fra Morven er der med. Men, o Fyrstinde,
Langt andet, vigtigt, rædsomt vigtigt Budskab
Jeg har at bringe dig. Den stolte Ubbo

Er

Er alt fra Seiren her igien. Du veed
At hele Rigets Høvdinger i Gaar
Til Hadings Minni mødte ved hans Gravhøi;
Og nu i Dag, Førstinde, samles de
Til Kongevalg. I Dag udvælges Ubbo
I Frodes Sted til Dannerrigets Konge!

Ulvilde. Det veed du først i Dag? og det er alt
Hvad vigtigt Thorkild har at melde mig?

Thorkild. Det er ei nyt, ei vigtigt for Ulvilde?
Ei rædsom vigtigt?

Ulvilde. Er det da uventet?

Thorkild. Og der er Tvivl, Førstinde, i dit Spørgsmaal!
Og Tvivl mod mig! Ja mig var det uventet,
Uventet og bestyrtsende. Men hvad,
Saa synes ikke dig, vor Konges Søster,
Det Skridt, som røver ham — din Broder, Septret!

Ulvilde. Fra ham du hører da imidlertid
Ei meer end forhen?

Thorkild. Kunde jeg forsømt,
At bringe dig det store, ønskte, Budskab,
Ifald jeg havde det?

Ulvilde. Det ønskte Budskab?
Hvo ønsker det? Ja hvis det indeholdt
Bekræftelse paa Rygtet om hans Fald.

Thor=

Thork. Ak at der blandt forledte Folk er Mænd,
Som kan fornedre sig til dette Ønske!
Førstinde! ja det ønskes og det haabes;
I dette Haab besluttes Ubbos Valg.
Velan! og vi, som gave ei vort Minde,
Hvad foretage vi ved denne Fest?

Ulvild. Du gav da ei dit Minde, kiække Thorkild?

Thork. Ved alle Guder! Jeg vil troe dig selv,
Dig, Frodes Søster, dig, Kong Hadings Datter,
Deelagtig i det hemmelige Raad,
Ifald du længer kan forhaane mig
Med denne Tvivl. Saasnart jeg Mængden saae,
Bestemt, forledet til at glemme Troskab,
Var min Beslutning fattet, og jeg iilte
For at erfare din —

Ulvilde. Velan: jeg troer dig;
Jeg troer din Iver, ærlig, velmeent, sand.
Jeg har mistænkt dig, Thorkild! jeg har troet,
Du ønskede maaskee din Hildas Brudgom
Et Kongesæde.

Thorkild. Mig tiltroede du
Forræderie! Din Aabenhiertighed
Opfordrer min. Førstinde, om dig selv
Bar Thorkilds Hierte nylig samme Tvivl.
Du var bestemt imod dit eget Valg
Til Ubbos Brud. Jeg troede, du maaskee,

Ved

Ved Haabet om at dele Kongemagt
Med ham, forledtes til at glemme Thubar,
At glemme Frode, Danmark, og dig selv.
Ulvilde. At glemme Thubar, Thorkild! o maaskee
Han ønskte at forglemmes af Ulvilde;
Men aldrig, aldrig skal jeg glemme ham.
Til Løn for trolig opfyldt Styrers Pligt
Har Frode ubesindig lovet Ubbo
Sin Søsters Haand. Du veed en Konges Ord,
Selv ubesindig givet, helligt er.
Du ogsaa veed, hvad hele Danmark veed,
At Ubbo har opfyldt sin Pligt, saa kiek
Saa viis, saa kraftig virksom, at jeg selv,
At du, skiøndt troløs han forlod din Hilda,
Ei skulle nægte, at han har fortient
En bedre Løn, end den ham Frode loved'.
Thork. At virksom, klog, han handlet har; velan!
Men den, som ei holdt Tro imod sin Brud,
Kan dog vel ei fortiene Hadings Datter?
Ulvilde. Men fordrer Ubbo nu det Løvte opfyldt,
Som Frode gav din Datters Brudgom; var
Da ei din Hilda Offret; blev ei jeg
I den forladte Hildas Sted hans Brud?
Thork. Du altsaa veed det, du bekræfter det,
At Ubbo var Forræder mod sin Brud?

Ulvilde. Jeg Misforstand imellem ham og dig
Saae opstaae, voxe til — og hans Foreening
Med Hilda længe udsat og forhalet.
End voved' han med intet Ord til mig
Sin Troløshed at røbe. Men jeg saae
Hans lagte Plan. Han vilde klog betrygge
Sig Kongemagten. Folket murred' høit
Ved Frodes lange Savn, og nu opstode
De Rygter, snart hvorledes han nedsynket
I Vellyst, mellem fierne Vaner glemte
Sit Fædreland, sit Folk, sig selv; og snart
Hvorledes han for Qvæners Vaaben flygted',
Og faldt med sine Mænd paa haanlig Flugt.

Thork. O disse Rygter! og at vi, som kiende
Vor Frode og hans Mænd, og vide vist,
At alt hvad udspredt er til deres Haan,
Er Digt og Løgn, og kan ei være Sandhed,
At vi med intet sikkert Budskab kunne
Giendrive dem!

Ulvilde. Hvo uden Frode selv,
Med sine Mænd hiemkommen seierrig,
Kan længer nu giendrive dem? opspundne
Af ørkesløse Niddinge, udbredte
Af Daarer, de anhørdes først som Tant,
Men snart med Tvivl, og snart som afgiort Sandhed.
De var ei meer at dæmpe.

Thor=

Thorkild. Ubbo selv
De forebragtes. Folket haded' Frode,
Og dog var Hadings Minde, Hadings Slægt
Dem kiær endnu, og hellig. Ubbo valgtes;
Men Hadings Datter, du, af Frode selv
Bestemt til Ubbos Brud, nu og af Folket
Bestemtes til at dele Kongesædet,
Og Hadings Magt med ham.
Ulvilde. Af Folket? Thorkild!
Og du samtykked' ei, og gav dog ei
Dit Mind?
Thork. Gav det ei, og giør det aldrig.
Men — du har sagt det, og jeg troer dit Ord,
Du gav ei heller dit.
Ulvilde. Men du, som ikke
Den Tanke næred': Hilda med sin Ubbo
Skal dele Plads paa Dannerkongens Sæde;
Hvi du saa rolig, da man valgte ham
Paa dette Vilkaar!
Thorkild. Har jeg ikke talt,
Og talt med Fynd, som Frodes Mand og Høvding!
Og er' de Kongeborgens Mænd, hvis Formand
Jeg af Kong Frode sattes til at være,
Ei rede, Frodes Søster? Men du selv,
Som synes dog at være underrettet,
Du taaler taus, ei blot at Frodes Magt,

Men

Men at din egen Haand, den Haand, du gav
Til Toras Fyrste, Thubar, gives Ubbo!
Ulvilde. Og hvad er din Beslutning?
Thorkild. Ei at svige
Min Konge; med saa mange af hans Mænd,
Som end bevare Troe og Pligt som jeg,
At stride til den sidste Draabe Blod
Mod hver Forræder.
Ulvilde. Ret. Men Striid mod Landsmænd
Er ingen Hædersfærd, min kiekke Thorkild.
Jeg veed Forræderens det hele Anslag;
Og Mænd, hvis Troskab jeg kan lide paa,
Skal, om det fordres, mandige som du
Forsvare Frodes Ret. Men jeg har Budskab
Og sikkert Budskab, at han kommer snart.
I mange Dage har jeg ventet ham,
Og han er nær. Jeg kun har skiult hans Ankomst,
Til han, uventet kommen, kunde selv
Erfare, at, med al sin Priis, er Ubbo
Ei den, som har fortient sin Konges Søster.
Endnu i Dag, og alle Dieblikke,
Jeg venter ham.
Thorkild. Men dersom Ubbos Valg
Imidlertid er fuldført? om forblindet
Man heller bliver ved Forræderen,
End nu fornyer Troskabs Pligt til Frode?

Ul-

Ulvilde. Da, Thorkild! fremstaaer du og hine
At hævde Frodes Ret. Forræderſk Barm [Mænd,
Er altid ſvag; og Thorkild, ikkun Svaghed,
Lettroenhed, med Agt for Ubbos Værd,
Men ei Forræderie et Øieblik
Forledte Mængden til at glemme Frode.
O han behøver blot at viſe ſig,
Saa vaagner i hver Barm det kiere Minde
Af Hadings, af de ſtore Fædres Daad,
Og alt hvad ventes kan af Hadings Søn.
Med Frode kommer Glandſen af hans Daad
I fremmed Egn; ham følge nu de Helte,
Som uberømte droge bort med ham,
Men ved hans Side danned' ſig til Hæder
Og vældig Daad og Roes — og alles Hierter
Tilhøre Frode. Gaae; foreen dig taus
Med hine Mænd, ſom ei ſamtykkede
I Ubbos Valg, med Sigurd, Frovin, Alf.
Til dig er Kongeborgens Vagt betroet,
Har Øie paa at forekomme alt,
Hvad ubeſindig Hob kan gribe til.
Gaae. Ubbo kommer ſelv.

Tredie Optrin.

Ubbo, Ulvilde.

Ubbo.

Thorkild gaaer.
Han har, formoder jeg, berettet dig,
Fyrstinde! det, som Ubbo skiælver ved
At foredrage selv.

Ulvilde. Den kiække Ubbo
Kan skiælve ved at underrette mig
Om sine Seire!

Ubbo. Uden Skielven stod jeg
Mod vældig Fiendes Magt i Kamp, Førstinde.
Med glade Seir jeg bringer vore Mænd
Fra denne Kamp tilbage — o, men her
Jeg møder først den Strid, hvor Helten bæver.

Ulvilde. Og hvor er Ubbo ei sin Seier vis?
Hvad Kamp har paa det fredelige Leire
Den stærke Seiervinder at befrygte?

Ubbo. Den rædselfulde Kamp, hvor Pligter stride.

Ulvilde. Forklar dig. Vidner ei det hele Folk,
At viis du ikke blot opfyldte Pligt,
Men handled' saa, at Dannerkongens Sæde
Erkiendes eene nu som værdig Løn
For Ubbos Daad.

Ubbo. Og mig, Fyrstinde! mig
Som Frode, da han drog til Leding ud,
Betroede Kongemagt og Fædres Arv,
Mig vælge Frodes Mænd til at beklæde
Hans Sted.

Ulvilde. Du altsaa seirer uden Kamp;
Du vælges uden Tvang og uden Vaaben.

Ubbo. Af et forvildet, et forblindet Folk,
Som troer paa spredte, tomme Rygter, Frode
At have glemt, forladt sit Folk sin Pligt.

Ulvild. Har Septret intet Værd i Ubbos Øine?

Ubbo. O hvor uværdig var jeg Folkets Godhed,
Og hvor uværdig til det høie Kald
Mig Frode har betroet, om Folkets Bifald
Ei var mig skiønt, og dyrebart, og helligt!
Men mere helligt er mig, o Førstinde,
Mit eget Hiertes Bifald. Kongen tøver
I fremmed Land. Her udsaaer Ondskab Rygter,
Som Svaghed troer, om at han har forladt os.
Man kiedes ved at være uden Hersker;
Man paastaaer Valg, og man udvælger mig.
Ifald jeg afslaaer Valget, truer man,
Om ei med Vold, at tvinge mig dertil,
Saa dog at vælge een i Frodes Sted.
O, der er Feide mellem danske Brødre
Ifald jeg afslaaer Septret — Borgerfeide,

Førstinde! Danskes Vaaben vendt' mod Danske,
Ifald jeg ei modtager Frodes Septer.

Ulvilde. Og Ubbo tøver med at gribe det?

Ubbo. Det Septer Frode selv betroede mig,
Med Løvte om den høieste Belønning,
Han kunde give, hvis jeg førde det,
Som han og Pligt mig bød! Og er jeg vel
Kong Frodes Bifald, er jeg Lønnen værdig,
Naar jeg forvoven mig tilegner det?

Ulvilde. Med Strænghed dømmer du om eget
Jeg troede, at det var vort eget Bifald [Værd.
Vort eget Mishag, ikke det vi syntes
I andres Øine, som vort Værd bestemte.
Den Løn, som gives kan en viis Mand, Ubbo,
Den har han ei fortient, ifald han føler
Han ei fortiente den; men den er hans
Ved alle Guders, alle Vises Dom,
Ifald han selv sig tør tildømme den.

Ubbo. Ret, og mit Hierte har tildømt mig den.
End foretog jeg intet, Frodes Søster,
Som ei min Attraae til at handle ret,
Som raadspurgt min Forstand ei gav sit Bifald,
Som raaspurgt selv endog ei du samtykked'.

Ulvilde. Dog skielver Helten nu ved at mod-
At fordre, at tildømme sig sin Løn. [tage,
Og nu da Leirekongens Magt er din,

Er

Er din ved Folkets uaftvungne Valg;
Hvad har du end at frygte?
Ubbo. Dig Ulvilde!
Din Stemme, Frodes Søster.
Ulvilde. Til dit Valg,
Til Septret, som du modtog?
Ubbo. Dertil har jeg
Dit Bifald, Ædle; thi du vil som jeg
Ei see et ædelt men forvildet Folk
At sønderslide sig i Borgerkrig;
Ei heller vil du, at din Broders Septer,
At Danmarks Vel, naar jeg afslog det, skal
Betroes et endnu mere uvist Valg.
Jeg veed, og du og hele Danmark veed,
Hvorledes jeg har ført, skal føre det.
Hvo veed, hvorledes det af anden Haand,
Af fremmed Haand blev ført?
Ulvilde. Altsaa den Løn,
Som Frode loved' dig, Ulvildes Haand;
Ubbo. O denne Løn! hvor dybt erkiender Ubbo
Dens hele Værd. Den mægtigste, den beste
Blandt Jordens Førster kun fortiente den.
Jeg veed, Førstinde, at den lønlig var
Bestemt den unge Første, Frodes Ven,
Den ædle Thubar, som ledsager ham
Paa Hæderstog i fremmed Land. Førstinde,

Du

Du ogsaa veed, at Ubbos Haand og Hierte
Tilhørde Thorkilds Datter, var din Hildas,
Den skiønne ædle Hildas, førend Frode
Bestemte mig til Løn Ulvildes Haand. —
Men nu —

Ulvilde. Hvad meer? du standser.

Ubbo. Det er usandt,
Jeg veed, jeg troer det usandt, hvad de Rygter
Beretted' om den Skioldmøe, Thoras Første
I Krigers Rustning lønlig bringer med.
Nei Thubar, o Førstinde er ei troløs.

Ulvilde. Det er om Frodes Ven du taler, Ubbo.
Og var han det, du frygter, han skal være = =
Dog, nok om Thubar; det er ei Ulvilde,
Som nævnte ham —

Ubbo. Men Folket, Hadings Datter,
Som hine spredte Rygter har forvildet —
Som Hadings Slægt endnu er stedse hellig,
Tilkiender mig den Løn, mig Frode loved'.
Det vil, at Hadings Datter deler Magten
Og Kongesædets Glands med den, de valgte.
Afslig min Dom.

Ulvilde. Nok, ikkun dette mangled;
Kun dette søgte jeg. Dit Maal er fuldt.
Ved Septrets Glands, som blindede dig selv,
Du havde tro't, at ogsaa jeg var blindet.
Du troer, at Folkets Valg bekræfter dig

For-

Forræderſk lagte Plan, til at beholde
Den Magt, din Herſker har betroet dig.
Førſt nu du tryg og fræk formaſter dig,
At forelægge mig din hele Plan.
Og mig tiltroer du, at af dig forblindet
Jeg ſkulde glemme alle Troſkabs Pligter
Mod Konge, Broder, Brudgom — for at dele
Med dig det Septers Glands, du røved' Frode,
Og for at tage mod den Haand, du troløs
Unddrog en Brud, kun tuſindfold for ſkiøn
For ædel til at deele Kaar med dig!

Ubbo. Ved alle Guder! du miskiend r Ubbo,
Og dog, o! førſt i dette Øieblik
Tilfulde jeg indſeer dit hele Værd!
Tilfulde ſkatter, elſker dig Førſtinde!

Ulvilde. Men dig, Forvovne, har jeg ikke mis-
Men fangen er du, greben i din Plan [kiendt;
Den er mislykket dig i alt, Forræder.
Viid, end har Frode Mænd, dem ei din Kunſt
Beſnærede, ſom den ei mig beſnæred'.

Fierde Optrin.

De Forrige. Hakon, med andre Høvdinge.

Hakon.

Af Dannerrigets Høvdingsraad hidſendte
Indbyde vi i vort og Rigets Navn,

Vor

Vor valgte Konge, til at tage Sæde
Paa Dannerkongens Steen i Høvdingskredsen.
Ved Kongeborgens Indgang ventes du
Af Folket, som lykønskede sig selv
Med Ubbos Valg, og væbnet til dit Forsvar
Til vore Høvdinges Forsamling vil
Beskyttende ledsage dig.

Ubbo. Beskytte!
Til Forsvar væbnet! o det danske Folk,
Mod Brødre væbnet, at forsvare mig!

Hakon. Vi troede Folket eenigt til dit Valg;
Dog fremstod Frovin, Sigurd, Alf og flere,
Og taled' høit imod det. Thorkild kom,
Han truede med Kongeborgens Vagt
Og Skarer af vort Folk, om Valget et
Forhaledes. Det var fuldført, og vi
Affendtes hid. Jil, viis dig, forekom,
Hvad Thorkilds Overilelse kan stifte.

Ulvilde. Blod! Landsmænds Blod! det er dit
Værk Forræder.
(gaar.)

Femte Optrin.

De Forrige. Thorkild med Følge.

Thorkild. (til Hakon og de andre Høvdinge.)
Bort, bort, Oprørere, ifald I vove
At bryde ud iblandt de danske Mænd,

Som,

Som, Frode troe, omringe end hans Borg.
Gaar, dersom i det vove, at beskytte
Mod deres Troskab en forvildet Flok,
Der stormer hid sin Undergang imøde.
Frem Frodes Mænd! Din Modstand bliver spildt,
Forvovne Ubbo! Overgiv dit Sværd,
Det er unyttigt; overgiv dig selv,
Til disses Varetægt.

Hakon. Oprørere!
Først os! Og viider, at det er vor Konge,
Det Danmarks Ubbo er, som vi forsvare,
Og Kamp for Kongen er den Danskes Fryd.

Ubbo. Nedlægger eders Sværde danske Mænd!
Og du, min Ven! min Bruds, min Hildas Fa-
Du væbnet, du mod Ubbos Barm! [der;

Thorkild. Dit Sværd!
Til Forsvar drag det, eller som min Fange
Nedlæg det.

Ubbo. Jeg har ei misbrugt det, Thorkild.
Misbrug ei dit. Kom, følg mig; stands vort
Folk.

Thorkild. Nei døe Forræder.
(Han vil hugge paa Ubbo.)

Siet-

Siette Optrin.

Hilda. Forrige.

Hilda

(kaster sig i hans Arme.)

Ubbo! — grumme Fader!
Det er din Datters Barm, du giennemborer.

Thorkild. O som den ei var alt igiennemboret
Af ham! — Du redder ham, for end engang
At giennembore min.

Ubbo. Du, ædle Hilda!
Du Ubbos Forsvar!

Thorkild. Vist, og er det Under,
At den, som troløs kan forraade hende,
Forraader Fædreland, og Pligt, og Konge?

Ubbo. Endnu blev Ubbo ei Forræder, Thorkild,
Mit Sværd var hidtil mine Landsmænds Forsvar,
Saa langt det naaede.

Thorkild. O saa langt det naaede!
Men føel det, at din Magt tilsidst er stækket.
Kun faa af danske Mænd du blindet har,
Og skiælv! Fra Tindingen af Leires Muure
En Flode sees fremskride. Det er Frodes.
Han kommer, skiælv!

Hakon. Han kommer; danske Mænd!
Men han forlod os. Iiler, at nedstyrte

Op-

Oprørerne, som standse Folkets Valg,
Og løfte Vaaben mod vor valgte Konge,
Som ei forlod os.

Ubbo. Hakon, Sverting, Gor!
I hørde Frodes, eders Konges, Navn.
Ham, i hvis Sted, da ham I troede fældet,
I valgte mig. Jeg er en Frodes Mand
Her er mit Sværd (drager det). Vee den, der hæver sit,
Før vi det veed, om Nornen leder ham
Tilbage til sin Berg. Stands, kiække Thorkild,
Din Iver. Følg mig, iil, og frels vort Folk
For Oprørs Skiændsel og for Frodes Harm.

Syvende Optrin.

Forrige. Ulvilde. Fingal. Følge.

Fingal. Hvorhen? Vil Ubbo blande sig i Kamp
Mod Danske Mænd?

Ubbo. Nei Konge, standse dem;
Adskille deres Strid, saavidt jeg kan,
Og kan jeg ei, da dog forsøge det,
Og finde Døden i min Stræben, for
At stifte Roe og Held blandt danske Mænd.

Fingal. Spar en saa rædsom Prøve, Ubbo! lev
Til Held og Hæder for dit Fædreland
Og for dets Konge. Kampen er forbi.

Først-

Førstinden, Frodes Syster, talte Roe
Og Fred i oprørt Mængdes vilde Barm.
Og jeg med mine Mænd dig ere Borgen,
For alt hvad hænde skal, til Frode kommer.
Hans Flode nærmer sig. Den høie Stavn
Alt kiendelig frem over Bølgen skrider.

Ulvilde. Og skinnende af stor og herlig Daad
Af vundne Kongers Agt, forbundnes Venskab
Han kommer hæderfuld og seierrig.
Hans Sendebud jeg alt modtaget har.

Ubbo. Du fordred mig til Fange, Thorkild! kom!
Her er mit Sværd. Paa Dannerkongens Stoel
Nedlægger jeg det. Der modtog jeg det
Af Frodes Haand. Der han igien det tage.
Men siig ham, naar han skal modtage det,
At det, saalænge det tilhørde mig,
Var til hans Folks og til hans Venners Forsvar
Saa rede, som til hver hans Fiendes Drab;
Siig ham, at det er ubesmittet; siig ham,
Det Blod hvoraf det farvet er, er Blod
Af hans og Rigets Fiender; at min Barm
Har aldrig, aldrig næret noget Ønske,
Der ei flød ligefrem af det for hans
Og for hans Riges Beste. Saa anklag mig
Som den, der har i Dag tilintetgiort
Fortienesten af mangen herlig Daad,

Da

Da jeg stod rede til at kalde mit
Det Septer, han min Varetægt betroede. —
Nu føer mig bort til Fængslet.
Fingal. Ædle Mand!
Til Fængslet! og din Brøde?
Ubbo. Frode lever.
Jeg blindet troede et forvildet Folk,
Jeg troede Smiggrere, som sagde mig
At Kongesædet vakled', dersom jeg
Besteeg det ei; at Folket eenigt var
At hylde mig, men ogsaa eenigt til,
Hvis jeg afslog det, da at overlade
En mindre værdig det. Jeg troede mig,
Og eene mig, det værd blandt danske Mænd.
Jeg er din Fange, Thorkild.
Fingal. Jeg din Talsmand,
Dit Forsvar, om det fordres, ædle Ubbo.
Ubbo. Fortiener jeg en Talsmand, danske Mænd
Men ingen Fremmed tale bør min Sag.
Jeg, trods min Brøde, regner paa din Agt,
O Morvens Konge! men du haaner Ubbo
Ved Tanken om, at han forsvares vilde,
Med Sværd forsvares, og af dig, mod Frode —
Forsvar vort Folk, o Fingal, som saa ædel
Du har begyndt; mod Frode selv tag det,
Ifald det fordres, i dit Værn, og vær

For ham dets Talsmand! viis ham, at dets Brøde
Var min. Farvel. Gaae! mød ham, forekom,
At ei dets Fiender — o! og det maaskee
For min Skyld — digte Folket Brøde paa.
Vær Danmarks Ven, og glem den faldne Ubbo.

Fingal. Dets Ven og din, du ædle, Fingal er.

Ulvilde. Og det er dig, som væbnede vort Folk,
For under blodigt Oprør at tilrøve
Dig Frodes Septer, og Ulvildes Haand!

Ub. Du har miskiendt mig, ædle Frodes Søster!
Som jeg miskiendte dig. Naar jeg er fældet,
O da tilgiv mig, som jeg dig tilgiver.
Men gaae fuldfør dit Værk; betryg vor Fred,
Adskil vort Folk, som uforsigtig jeg
Har bragt til Oprør.

Fingal. Ret. Førstinde kom! —
Vi sees for Frodes Domstoel, brave Ubbo,
Hvis han endnu er værd, at dømme dig.

Ottende Optrin.

Ubbo. Thorkild. Hilda.

Ubbo. Du staaer forsteenet Thorkild! Seer du ei
Jeg nu er rede til at følge dig!
Hvi tøver du? Jeg er din Fange. Kom.

Th. At den, som sveeg sin Brud, har Magt endnu
Til ved Høimodighed i Ord og Daad,

At

At binde, at forsteene mig. O seer du
Min Hilda, som du gav din Haand, Troløse!
O seer du Hildas Taarer, o din Bruds,
Din Bruds, som du forlod, for at tilrane
Dig Kongedatterens, Ulvildes Haand!
Forræder! seer du Hildas Graad, og dog
Ei taber dette stolte Mod, og flyer —
Flye, Frode kan ei skaane dig; og kan han,
Saa kan ei, vil ei Thorkild, ingen Dansk
Tilgive den, som svigted' Troeskabs Pligt
Imod sin Konge og sin Brud. — Og dog.
Kan jeg hengive den til haanfuld Død,
Som Hilda elsked'? flye!

Ubbo. Du elsked' mig!
Og elsker mig ei længer, ædle Hilda!
Ak at du vilde, kunde glemme Ubbo!
Det kan du ei. Jeg døer, og har forskyldt det,
Thi Oprør vaktes mellem Danske Mænd,
Fordi jeg, skiønt bedragen, tog imod
Tilbudne Valg. Men o for Odins Domstoel,
I Valhal, du, Valkyrie, skal vidne,
At aldrig jeg aflod at elske dig,
Som, Thorkild, selv du vidne skal, at aldrig
Min Barm aflod at elske Danmarks Folk.
Farvel, min Brud! I Valhal er du min.

Hilda. Til Valhal, giennem alle Helas Redsler,
Din Brud ledsager dig. O grumme Fader,
Som hærded' dig imod din Datters Ord!
Tiltroede Ubbo Meeneed mod sin Brud,
Og mod sin Konge!

Ubbo. Jeg er da for dig
Uskyldig; saa jeg for Alfader er.
Jeg døer med Fryd, thi Danmarks Roe og Held
Udfordrer det. Farvel min elskte Brud,
I Odins Sale favnes vi igien.
Forglem mig. Trøst dig.

Hilda. Nei, jeg følger dig;
Og ingen Vælde, ingen Gud skal kunne,
Mig slide fra din Barm.

Ubbo. Men ikke her
Vi dvæle maa. Snart Frode nærmer sig.
Ukaldet jeg for ham ei skal fremstaae.
Til Fængslet, Thorkild, du ledsage mig.

Thork. Men ikke bringe dig. Forvirret, angst-
Ærbødig lydende, jeg følger dig. [fuld,

Tre-

Tredie Optog.

Søekysten; Fingals Leir, Leires Kongeborg er i Nærheden.

Første Optrin.

Fingal. Ulvilde. Thorkild. Hakon.

Fingal.

Endog forvildet, jeg erkiender det,
Er danske Mand forstandig, sindig, ædel,
Ei døv for Dyds og Viisdoms hulde Røst,
Men bøielig til at adlyde den;
For bøielig maaskee, for lidet vaersom,
Naar Daarskab raaber, som den altid giør,
Til Storm mod alt, hvad ikke strax den fatter.

Ulvilde. Du talte sindig Klogskabs blide Sprog
Til vildsom Hob, og Stormen var forbi.
Din Vælde, Mørvens Konge, vandt os Fred
Mod fremmed Fiendes Magt; din Tales Fynd
Tilvandt os Roelighed i eget Hiem.

Fingal. Jeg var din Tolk, Førstinde! dine Ord
Det var, som jeg forkyndte Danske Mænd.

Th. Jeg meener, det var Tanken om hans Folk,
Hvis Leir stod sammenløbne Hob saa nær,

Og saa et Blik til Kongeborgens Vagt,
Som jeg lod træde frem med fældte Spyd,
Der fik Oprørerskaren bragt til Roe.

Hakon. Oprører? Thorkild! vogt dig, at ei selv
Du bedre snart fortiene skal det Haan,
Du nu tillægger dem, som valgte Ubbo.
Var Leirekongens Sæde ei forladt?
Var det ei længe saa? Var det ei sagt,
Og var det ei sandsynligt, ikke troet,
At Frode var ei mere, eller var,
Hvad jeg med Gysen nævner — Hadings Sæde
Ei længer værdig? Hvo blandt Danske Mænd
Har næret Tanken om at give Frode
En Eftermand, før Frode var ei meer,
Hvis ei, dog ikke meer den samme Frode,
Som Danske Mænd svor' Lydighed og Troskab?
Hans Flode kommer: Kommer han ei selv,
Og kommer han, men er ei Frode længer,
Da er endnu vor valgte Herskér Ubbo.
Hvo anden blandt vort Folk fortiener vel
Vor Lid som han? hvem anden vælge vi?
Dig, kiække Thorkild! med din vilde Iver?
Mig, Olding, kiæk som du, men uerfaren
Til vigtig Kongedaad, og svag af Alder?
Vi ere ei Oprørere. Vort Ønske
Er Dannerigets, alle Danskes Held,

Selv

Selv Frodes Held. Men uden Styrer meer
Vi ei vil overlade os til Skiæbnen.
Thorkild. Og Ubbo kunde siden som tilforn
Ei være det, om ei han valgtes til
At styrte Hadings Søn?
Fingal. Nu være fuldendt
Al Tvist paa Leire! Venner, ædle Mænd!
Gaaer, stræber begge at vedligeholde
Fornyet Roe blandt hæderværdigt Folk.
Seer; ikkun Øieblikke varer det,
Saa lægger Frodes Snække hist til Stranden.
Gaaer, Venner, at berede eders Folk
Til, ædel Herfker værd, ham at modtage.
Hakon. Din Haand, min Thorkild! Hvis han er
Den han drog bort — da er jeg Borgen for [endnu
At Leirekongens Sæde end er Frodes.
Thorkild. Og Olding! hvo skal dømme ham?
Hakon. Hans Daad!
Hvad han i fremmed Egn udrettet har,
Hvad han vil her begynde.
Thorkild. Vel. Men hvo
Skal træde frem, og dømme Kongens Daad?
Dog vel ei enkelt Mand, ei een af os?
Hak. Ret. Fingal, Morvens Herfker, Danmarks
Og Frodes Ven, som nylig talte Viisdom [Ven,
Til os og vore Mænd. Hans Dom er vor.

Undslaae dig ikke, Danmarks Ven fra Morven!
Det gielder Danmarks, gielder Frodes Held.

Thork. Hans Ord er mit. Vi vente ei dit Svar.
Du kan ei nægte os, ei nægte Frode,
At skielne mellem ham og os — Kom Hakon!
Med mig, at melde vore Venner det,
At Morvens Konge, som os Seiren vandt,
Som nys blandt os opretted' faldne Fred,
Skal dømme mellem os og vores Konge.

Andet Optrin.

Fingal. Ulvilde.

Ulvilde. Ret; du erkiendte det, at danske Mand,
Endog forvildet, dog er stor og ædel.
Trods næret Tvist, de begge valgte dig,
I alle Danskes Navn, til Frodes Dommer.
Hvor tryg bør han og hele Riget være
Ved dette Valg!

Fingal. Ei uden Frygt, jeg troer
Det Pligt, at tage mod tilbudne Valg.
Men prøves maa han, førend jeg afsiger
Den Dom, som afgiør hans og Danmarks Skiæbne.

Ulvilde. Alt har den Kongelige Flode kastet
Sit Anker; hvo er den, som stiger hist
I gylden Rustning ned i Baaden? Frode
Det ei kan være. Guder! det er Thubar!

Fing.

Fing. Den Ild, der flammer i dit Blik; den Længsel,
Den Uroe, du beskuer Baaden med,
Forkynder mig, Førstinde! Rygtet ei
Har smigret Toras Helt, min Frænde Thubar,
At Frodes Søster fandt ham hende værdig.

Ulvilde. Jeg kan ei, vil ei dølge det. O Fingal!
Ifald du vidste, hvad jeg voved' for ham,
For ei at blive Ubbos. — Arme Ubbo!
Dog ak, hvem ynker jeg, o seer du, seer du
Den Yngling hist i Baaden, ved hans Side;
Hvor venlig Thubar bøier sig imod ham!
Saa har jeg seet det; tvivl ei meer Ulvilde!
O du er hævnet Ubbo.

Fingal. Hadings Datter!

Ulvilde. O store Fingal! du gienkalder mig
Min Faders Minde! o ifald du vidste
Hvad Hadings Datter voved', og for hvem! —
Beklag mig, Morvens Fingal; men foragte
Ulvilde, maae du ei, hvis du har elsket.
Hist lægge de til Land; o lad mig flye dem.

Fingal. Hvorhen Førstinde!

Ulvilde. Bort fra Morvens Fingal,
Hvis høie, ædle Siel nedtrykker mig,
Fra Thubar, fra hans skiønne Vaabendrager,
Fra Frode, Ubbos Ven, Ulvildes Broder,
At skiule mig for eder — og mig selv. (Gaaer.)

Fin=

Fingal (allene.)

Hvad vil den Sværmerske! Hun elsker Thubar,
Og flyer hans Møde! Skulde Fingals Frænde —
Dog, er det Tid at agte Qvindelumer,
Da Danmarks Skiæbne hviler i min Haand!

Tredie Optrin.

Thubar og Halfdan stige i Land, siden Fingal.

Thubar.

Her lægger Baaden, Søemænd, og velkommen
Til danske Strand. Engang endnu vor Tak
For Følgeskab, og Venskab, kiække Brødre!
Gaaer, medens vi paa Kongens Borg forkynde,
At seierrig han kommer hid tilbage,
Med Baaden ud igien til Kongens Snække,
Og agter der de Vink, vi have aftalt.

Halfd. Det er omsider da den danske Strandbred,
Som vi betræde. Frodes Land, hvor skiønt!
Mig synes, alting med et fredsomt Smiil,
Os byder her velkommen.

Thubar. Hist en Leir
Dog skiuler sig i Skoven. O men Fingals,
Hans Banner kiender jeg. Ved ham Førstinde!
Er alting trygt. — O hist han kommer selv.

(Fingal kommmer frem.)

Thu-

Thub. Velkommen hid til Dannerkongens Land,
Du seiervante Herfker over Morven.
Velkommen Frodes Ven, velkommen Frænde!

Fing. Hvis, som jeg haaber, du endnu, som før
Er Ædles Venskab værd, da ogsaa du
Velkommen hid.

Thubar. Du tvivler, som det synes;
Og denne Tvivl? dens Grund? Din Frænde, Fingal,
Som Frode hædrer med sin Agt, sit Venskab,
Sig meente tryg for Morvens Konges Haan.

Fing. Det var min Hensigt ei, at haane dig.
Føel hos dig selv, du end er, den du var,
Og ræk mig Haanden, og modtag mit Venskab.

Th. Altsaa min Haand; og nu dit Venskab Fin-
Men ogsaa nu, fortæl mig Grunden til [gal.
Udslettet Tvivl.

Fing. Du drog i fierne Lande
I fire Somre vidt omkring med Frode.

Thub. Med Fingals Ven.

Fing. Og hvad var eders Daad,
Mens han forglemte Danmark?

Thub. Glemte det?
Imedens, uerfaren, ung uddragen,

Han

Han danned' sig i fremmed Land til vældig,
Mod Fiendes Angreb at forsvare Danmark.

Fing. Men medens han sig danner til dets For=
(Saa kalder du vel, at han for at føie [svar,
Den Brud han, siger man, skal have valgt sig,
Bevæbnet sværmer om fra Kyst til Kyst)
Tilsidesætter han hver anden Pligt,
Og overlader dets Lyksalighed
Til blinde Skiæbne.

Thubar. Det er altsaa sandt,
Som man beretted' os, at Ubbo ei
Var den, som Frode, som for ham, hans Fader,
Som hele Danmark troede ham at være!

Fing. Om danske Mænd til Hersker valgte ham,
Saa skuffed' ikke han paalagte Pligt,
Til Hæder for sin Møe.

Thub. Da ukiendt Frode
Af herligt Rygte havde lært at elske
Kong Handuans Alvina, beiled' han
Til denne Thanokongens skiønne Datter.
Hun svared' ham, at, naar ved Heltes Daad
Han havde viist sig Heltens Datter værd,
Modtog hun først hans Beilen. Vældig Fiende
Da trued' Handuan med samlet Magt;
Kureternes Beherfker, Darno, fremstod

For=

Foreenet med Rutenerne, og Trannon
Fra Kyrialas Bred, og = = =

Fingal. Rygtet har
Berettet mig adskilligt om hans Seire.
Men er da ene Seier Heltens Daad?
Fortiener den Alvina, som forledte
Den unge Helt til kun at søge Hæder
I blodig Kamp, at han for hendes Skyld
Forglemmer det, han skylder Fædreland
Og Kongepligt?

Halfdan. Hun ei fortiente Frode,
Hvis hun forleded' ham, at skuffe Pligt.
Hun troede, Kiækhed og forsøgt Erfaring
I Kamp, var dog en Deel af Heltens Pligt,
Skiøndt langt fra alt.

Fingal. Ret, og den Møe, der dømmer
Saa viis om det, der udgiør Heltens Værd,
Fortiener og, at vorde Heltens Brud.

Thubar. O! Fingal skulde kiende hiin Alvina;
Ei nøiet med at vide Heltens Daad
Af Rygtet, som saa tidt var ei sandfærdigt,
Besluttede hun selv, at være Vidne
Til hvad han prøved', for at giøre sig
Den Ædle værd. Ukiendt af Frode selv
Og under af Krigerrustnings tunge Skiul

Hun

Hun søloer ham, og deler Møie, Farer,
Og Daad med ham.

Halfdan. Ei deler Daad ham,
Kun skuer nærved, speider Heltens Daad.
Selv svag hun elsker ei hos eget Kiøn,
Det Mod, den Aand, som ene sømmer Mænd,
Som med Beundring hun hos Frode hædrer.

Fingal. Og hvis endogsaa hid hun fulgte ham,
Hun end i Dag skal see sin Beiler prøvet,
Ei blot hans Mod, men det som endnu mere
Udgiør den Mand, der er Alvina værd.
Jeg haaber Fingals Ven bestaaer i Prøven.
Han kommer.

Fierde Optrin

Frode med Følge, Forrige.

Frode. Taus er Leires elskte Strandbred
Ved Frodes Ankomst. Ingen af hans Mænd
Modtager ham med Sang og Velkomstraab,
Som Hading før modtoges, naar han kom
Med Seier hiem fra Leding! Thubar, Halfdan
Af eder kun modtages jeg. Men hvad
Af Morvens Fingal! Du er her! Velkommen
Til Frodes Strande.

Fin-

Fingal. Frodes? Fra hvad Tid
Er Danske Land igien den Frodes Land,
Som har forladt, forglemt det? — Hvo er Frode,
Som dristig kalder denne Strandbred sin?

Frode. Og det er Fingal, Morvens store Fin-
Han som fornyede med Hadings Søn [gal,
Hint Forbund mellem hans og mine Lande,
Og mellem vore Fædre! Skuffer mig
En tung en selsom Drøm! — Er dette Land
Ei Danmark meer? er Hadings Kongeborg
Ei Frodes Arv, mig efterladt af ham?

Fing. Med Dannerkongen slutted' Fingal For-
Ei med den vilde Kriger, som forlod [bund,
Sit Folk, sin Pligt. Det var det Vilkaar, Frode,
Hvormed din Arveret til Hadings Land
Forbunden var, at du ved Daad, som Hadings
Ved Omhu for det danske Folk, som hans
Fortiente, at betræde Hadings Sted.
Vel! viis, at du er den, som arvet har
Hans, dine værdige Forfædres Dyder,
Og kald hans Roes, hans Folk, hans Forbund dine.

Frode. Og Fingal! hvo er den, som Hadings
Skal giøre Regnskab for, hvorledes han [Søn
Vedligeholdt den Ret, Alstyreren
Ved Fødslen, og ved Folkets Stemme gav ham?

Fin-

Fing. Stort; vigtigt, Søn af Hading, er dit
Spørgsmaal,
Og det hvorom vi handle. Havde du
En Søn, bestemt, som du, til Kongearv,
Opfordred' jeg dig at fremkalde ham,
At høre Kongers Tvist, og lære Viisdom.
Min unge Søn, min Ryno, end for spæd
Til mandig Kamp, jeg dog har med mig bragt
At skue Striden, og i bløde Barm
Indprændte Rædsel for den vilde Leeg,
Som Daarer giør', af kiekke Skarers Drab.
Jeg kalder ham, til og af Fingals Tvist
Med dig at hente mandig Underviisning.

Femte Optrin.

Frode med Følge, Alvina, Thubar

Thubar.

Dit Øie lover, at det blier om Kamp
Om Kongers Sverdeleeg, at Fingals Søn
Skal hente Underviisning.

Frode. Der er Hæder
At naae i Kamp med Morvens kiekke Hersker.
Han var min Ven; og god og viis som kiek
Jeg kiender ham. Jeg fatter ei hans Fremgang;
Men der var Trusel i hans Sprog og Mine;
Og Trusels Sprog mod Frode fordrer Kamp.

Half=

Halfdan. Men det er Fingal, Konge, Morvens
De Vældiges Betvinger, som staaer frem [Fingal,
Til Sværdeleeg! undviig saa rædsom Kamp,
Send Thubar eller mig, at møde ham,
Og fordre Fred —

Frode. Du bæver, ædle Yngling!
Hvi fulgte Halfdan Krigerne til Kampen?
Og skulde Danmarks Frode betle Fred
Af Morvens Konge, naar han kommer hiem
Fra Kamp og Seire! Skulde Danske Mænd
Ham see igien, og see de raske Glimt
Af Frodes Daad; men see dem svinde hen,
Som lette Luftsyn! Min Alvina værd
Jeg forhen stred og vandt; hvad dømte hun
Om hine Seire, dersom jeg tilsidst
Fordunkled' deres Glands med Afmagts Bøn
Om Fred og Skaansel?

Halfdan. Er Alvina værd
At være Heltens Brud, hun fordrer da,
At han er kiek og modig, men hun fordrer
End meer, at han forstandig, sindig, ei
Forglemmer alt, forglemmer hende selv,
For daarlig Hæder i at trodse alt.

Frode. Men Fingal er en ærlig Kiemper, Half-
Jeg vover ei mod overlegent Tal [dan,
De kiekke faa, som fulgte mig til Land.

Kun

Kun ham har jeg at stride mod, kun os
Angaaer vor Kamp. —

Siette Optrin.

Fingal, Følge. Ryno, Forrige.

Fingal. Det er med Danmarks Frode
At Fingal har en Tvist, min Søn, at jevne.
Det gielder om, hvem danske Mænd, hvis Mod
I Kamp mod Gothen du saa glad beundred',
De Folk, hvis blide Godhed saa indtog dig,
Da du med mig ukiendt omvandrede
I deres Land — det gielder om, hvem de
For Hersker fra i Dag erkiende skal.
Giv Agt min Søn, og giem i troe Erindring,
Hvad du erfarer.

Ryno. Det er Danmarks Frode,
Den unge Helt, min Broder Ossian
Besang i Hædersqvad! og du min Fader
Har Tvist med ham!

Fingal. Giv Agt, min Søn, og tie.
Nu Frode! Du, som kaldte dette Land
Dit Land, til dig gientager jeg det Spørgsmaal,
Du giorde mig: hvo er vel den, til hvem
Du skylder Regnskab for, hvorledes du

Ved-

Vedligeholdt din Ret til at erkiendes
For dette Lands Beherſker?

Frode. Morvens Konge!
Dig, men kun dig, gi'er Hadings Søn et Svar
Paa dette Spørgsmaal, førend Frodes Sværd
Tilhvisler dig et mere vældigt Svar:
Mig selv, og ene mig erkiender jeg
At skylde, ene for mig selv aflægger
Jeg dette Regnskab.

Fingal. Ei for dine Mænd?

Frode. Vee mig, om mine ædle Danskes Hier-
Ei boe saaledes i min Barm, at vist [ter
Jeg vide kan, hver Ædels Dom om mig
Er eens med den, mit eget Hierte fælder.

Fingal. Og heller ei til Rygtet, Fremtids Minde
Af hvad du virked', du vil skylde Regnskab?
Du underkaster dig ei Rygtets Dom?

Frode. Naar selv min Dommer, jeg bifaldt min
Et Øieblik maaskee skal Rygtet dog [Daad,
Miskiende den, og dømme uretfærdig;
Men tilig eller seent det vaagne skal,
Den Dom stadfæste, som jeg fældte selv,
Og føre Mindet af mit Værk med Roes
Til fiernest Old.

Fingal. Viis, ædel, Søn af Hading,

Du

Du er i Ord. Og dog har du forladt
Dit ædle Folk, forglemt din Kongepligt.
Frode. Forladt det, for at lære Kongepligt.
Ung, uerfaren, satte Nornen mig
Paa Hadings Sæde. Til min Faders Ben —
Og min — betroede jeg den Pligt, hvortil
Jeg følte mig for svag. Lærvillig drog jeg
Til fremmed Land, til vise Førsters Borge,
Og først jeg da besøgte Morvens Fingal;
Saa fleer og mange. Sielden fandt jeg Viisdom
At følge; ofte Daarlighed at undflye.
Fingal. Du søgte Kamp, og Heltenavnets Dunst
Var Maalet for din Stræben, unge Mand.
Men Fædrelands og Bundforvandtes Forsvar
Retfærdigheds Haandhævning, den Fortrængtes
Beskyttelse, kun det er Heltedaad.
Den, som til anden eller ingen Hensigt
I Vaaben sværmer om, og trodser fræk
Al Modstand, alle Farer, unge Mand,
Kan dog fortiene Navn — endog af Niding.
Frode. Ei den, som kiæk bestaaer i Kamp med [Helte;
Han vinder Æren, Fingal, som allene
Kan lægge Kraft og Vælde i hans Bud;
Hans Navn ved Æren blier hans Rigers Værn;
I Roe og Fred han efter vundne Seier
Sit Folk giør lykkeligt, og trygt, og frygtet.

Min

Min vundne Hæder kroner jeg i Dag
Ved at bestaae i Kamp med Morvens Fingal.
Den Roes du forhen vandt er stor og skiøn;
At ville haane mig fordunkler den.
Velan, jeg hielper dig maaskee, den Plet
At tvette af. — Nu dine Vaaben Fingal!
Men ei med vore Mænd vi ville dele
Vor Fægtnings Hæder, Comhals Søn fra Morven!
Fingal. Ret; ei med vore Mænd vi ville deele
Vor Fægtnings Hæder, Hadings Søn fra Danmark.
Velan; det var min Hensigt blot at prøve,
Om Danmarks Frode var den Mand, hvis Mod
Fortiente at anføre Danske Mænd.
Du kiender Fingal; du staaer modig frem
Til ædel Kamp mod mig; vor Strid er endt.
Frod. Du beder mig om Freden, Morvens Fingal!
Fingal. Jeg bede, unge Mand! jeg dig om Fred?
Frode Og du fremæsker mig til Kamp, og troer
Jeg skulde vige dig, før vore Sværde
Faae dømt imellem os!
Fingal. Velan, du vil;
Og dog er Fingal ei din Fiende, Yngling!
Frode. Dit Skiold, dit Sværd!
Fingal. Du seer, min Søn! jeg tvinges
Til Kamp mod Helten. See og lær, og fat
Den Hæder at bestaae i Kamp mod Mænd!

Saa stride du, naar Aar og Kraft og Vælde
Faae modnet dig til Mand, til Kamp mod Mænd,
Saa stride du, men uopfordret ei,
Som han og jeg skal stride; byder Skiæbnen,
Da falde du i Kampen hæderfuld,
Og roelig glad, som Fingal, om han fældes.

Ryno. Bort Skiold og Sværd!
(bortkaster sine Vaaben.)

Fingal. Du kaster dine Vaaben?

Ryno. De ere farlige: de friste mig.

Fingal. Hvortil min Søn?

Ryno. Ifald du faldt, min Fader,
Da faldt du for en Helt, som kun mod Mænd
Maa føre Vaaben. O, jeg er et Barn,
For svag, for ringe, til at prøve Kampen
Med Danske Helt — Saae jeg dig svag i Kampen,
Og havde Sværd, jeg greb det dog mod Helten.
Nu, fældes du, saa rækker jeg ham Haand,
Og lover ham, og tager mod hans Løvte,
At vi skal mødes, naar lidt flere Aar
Faae styrket mine Sener, hævet mig
Til Æren, at bestaae i Kamp mod ham.

Frode. Ret, Søn af Morvens Fingal!

Fingal. Ret min Søn.

Frode. Seer danske Mænd, og Fingals Mænd, og
For Dannerfolket, at dets Herske stod [vidner
Som

Som modig Dansk imod den stærke Fingal,
Du min Alvinas Frænde, Halfdan, veed,
Jeg elskede den yndige Alvina.
Nu, hvis jeg fældes, iil til Thanos Land,
Sig min Alvina, hende værd jeg streed,
Og hende værd jeg fældtes. Hendes Navn
Var Frodes sidste Aandedræt. — Velan.

Fingal. Velan!

(De stride. Fingal kløver Frodes Skiold. Frode afhugger et Stykke af Fingals Hielm.)

Halfdan. Min Frodes Skiold er kløvet!

Frode. (Hans Sværd springer.) Thubar!
Dit Sværd. Mit blev mig troløst.

Halfdan.

(Fingal hæver et dræbende Hug mod Frode. Halfdan løber til, afbøder med sit Skiold, men faaer ei endnu sit Sværd af Skeeden.)

Fingal! Guder!

Ryno. Tøv Yngling! her er Kamp for dig.

(Ryno iiler, at drage sit henslængte Sværd; men Halfdan er allerede segnet under Fingals Hug.)

Halfdan. Jeg døer.

Thubar. Alvina!

Frode. Halfdan! Min Alvinas Frænde!
Forvovne Yngling!

Thubar. Din Alvina selv.

Frode. Alvina! Guder! Guder! er hun saaret?
O dog ei død — Alvina!
(Striden er imidlertid ophørt; Fingal har draget sig nogle Skridt tilbage.)
Fingal tøv!
Er min Alvina død; ved alle Guder.
Det gielder Fingals eller Frodes Liv —
Fin. Hun lever, Frode! Fingals Sværd faldt tungt
Paa hendes Skiold; men saared' ei din Brud.
Bring hende til din Borg, og glæd dit Folk,
Og glæd din skiønne Møe.
Frode. Du min Alvina!
Hendaanet, og i Kamp for mig hendaanet,
Jeg første Gang omfavner min Alvina;
O kom — vi sees o Fingal — o du seer
Den Brud, sig Frode værdig vilde giøre.
En Taare glindser i dit Øie Fingal!
Din Haand! Fortiente min Alvina ei
En Kamp endog mod dig? — Men hendes Øie
Er lukket — dog hun lever — Thubar, kom!
I Frodes Arme holder min Alvina
Paa Leires Kongeborg sit Indtog. Kom.

Syvende Optrin.

Fingal. Ryno. Følge.

Ryn. O Held mig, at jeg havde slængt mit Sværd,
Jeg skulde brugt det mod Kong Frodes Brud;
Van-

Vanæret det ved Kamp imod den Svage,
Den skiønne, svage, elskende Alvina.
Fingal. Vel giem det, for det ingen Tid at bruge
Hvis du med Hæder kan undgaae dets Brug;
Men kan du ei, da dog til Gavn og Pligt
Affordrer dig dets Brug mod Mænd.
Men kommer, mine Mænd, at følge mig
Til Hovdingsraadets Samling. Hielper mig,
Om end det fordres, at vedligeholde
Begyndte Roe iblandt de Danske Mænd,
Og vidne hoit, til Roes for Frodes Kiækhed.
Den udholdt Prøven. Glad jeg forudseer,
Han end i større Prøve skal bestaae.

Fierde Optog.

Sal paa Kongeborgen.

Første Optrin.

Ulvilde. Frovin.

Ulvilde.

Det var da mueligt, det var sandt, at Thubar,
At han, som hele Danmark fandt saa ædel,

At

At han, som hele Morven fandt, saa nøie
At ligne Fingal; han, som Hading selv,
Saa ivrig anbefoel sin Søn til Ven —
At han er trøløs mod sin Brud, mod dig!
Jeg spotted' kun de Rygter, som fortalte
Om denne Skioldmøe, som i Krigerdragt
Ham fulgte overalt; men du har seet,
Ulvilde selv, at kiærlig ved hans Side
Hun steeg i Land med ham —

Ulvilde. Var det ei Frovin,
Der underrettet var ved een af dem,
Som fulgte ham og Kongen alle Skridt
Paa deres hele Tog?

Frovin. Den unge Vermund
Bekræfter det, at under Halfdans Navn
En Yngling stedse følger ham og Kongen;
At ingen Tid han veeg fra Thubars Side;
At denne skiønne Vaabendrager troes,
At være Thubars Skioldmøe.

Ulvilde. Thubars Skioldmøe! —
Men Kongen! — jeg, som du, fordyber mig
I dette Tant, om Thubars Vaabendrager —
Men Kongen! hvor er han? og Høvdingsraadet!
Hvad foretager det?

Frovin. Man har fortalt os,
At Kongen gik i Land; og samlet venter

Vort

Vort Høvdingsraad ham hist ved Kongestenen.
Bestyrtset veed den største Deel af os
Ei hvad vi skal beslutte; ei hvorledes
Vi skal modtage ham. Jeg sendtes hid
Din Stemme at erfare.

Ulvilde. Kongen selv
Er, har man sagt mig, alt med Thubar her.
End har jeg ikke seet ham.

Frovin. Men dit Raad!
Hvorledes skal hans Mænd modtage ham?

Ulvilde. Jeg er forvirret; Høvding! jeg har selv
Endnu ei talt med Frode. — Tøv, min Frovin!
Jeg vil opsøge ham — Han kommer selv,
Ifald han er her — Gaae, jeg kommer strax —
Tøv hist. —

Andet Optrin.

Ulvilde. O han er her; og Thubar,
Og denne Vaabendrager! Om Ulvilde
Man spørger ei engang — Du er forglemt,
Forraadt, Ulvilde! — O foragtet glemt! —
Bort, svag, afmægtig Sorg! — Er det da Tab,
Det at befries for en troløs Thubar?
Er det ei Held og Trøst, at du er fri
Ulvilde! — at han selv har løst det Baand,

Som

Som ellers helligt var, uløseligt. —
Og dog, o kiendte jeg ham ei? var han
Ei ædel, trofast? o var han i Stand
Til Troløshed, før Frode drog ham med sig,
Da Frode selv forglemte Troe og Pligt
Imod sit Folk? — og Frode loved' Ubbo
Ulvildes Haand! — o Frode, Frode er det,
Som har forvildet ham; thi han han mærket,
Det hemmelige Baand imellem Thubar,
Og den Ulvilde, som han gav til Ubbo,
Og trodsende han vilde løse Baandet.

Tredie Optrin.

Hilda. Ulvilde.

Hilda. Hvor er han, o Førstinde! hvor er Kongen
Ei her? Man sagde mig, at han med Thubar
Forvirret hid var kommen til sin Borg.
Jeg skiælver, at maaskee forvildet Folk
Har alt anklaget Ubbo, og jeg iler,
At kaste mig i Støvet for hans Fod,
Og trygle Naade og Retfærdighed.
O siig Førstinde, siig mig, hvor han er,
At mine Taarer kunne forebygge
Min Ubbos Undergang, og Frodes egen.

Ulvilde. Jeg veed det ei, ulykkelige Hilda!

Hilda.

Hilda. Og man forhalede min Flugt herhen
Fra Ubbos Fængsel, ved at sige mig,
Om en i Kriegerdragt formummet Pige,
Som Frode med hans Thubar bare halvdød
Fra Kampen hid. Hun havde stillet sig
Til Kamp mod Fingal. Frode var bevæget;
Det sagdes, at man saae, hans Øie glindse
Af Taarer — Det opflammede mit Haab.

Ulv. Hans Thubars, den troløse Thubars Brud!

Hilda. Hvad Thubars Brud!

Ulvilde. Som Thubar bringer med
Fra fremmed Land; de vundne Seires Løn.
Hid er hun bragt, maaskee at anbetroes
Ulvildes Varetægt; man under mig
Maaskee at være hendes Terne! o —

Hilda. En rædsom Vildhed tindrer i dit Øie,
Førstinde! Thubars Brud! Hvad? Thubar har
Forladt Ulvilde! —

Ulvilde. Kun i Freias Paasyn
Svor han mig Tro. Kun Guderne og jeg
Modtoge Thubars Eeder. O der er han,
Og Kongen — altsaa her, i næste Sal,
Er Thubars Brud. —

Fierde Optrin.

De Forrige. Frode. Thubar.

Frode. Hun hviler sødt! hun slumrer,
Men kun fordobblet Liv og Skiønhed er
Tilbagevendt. Min Ven! Min Thubar! iil,
Forkynd for vore Mænd mit Bud: lad Folket
Forlade Skibene, og glæde dem,
De her forlode, Fædre, Brude, Venner,
Med deres Ankomst, deres Held og Seire.

Thub. O min Ulvilde! — Men det er ei mig!
Endnu har Thubar ei sin Reise fuldendt;
Jeg iler at adlyde Kongens Bud,
Strax er jeg her igien, for at modtage
Min elskede Ulvilde.

Femte Optrin.

Frode. Ulvilde. Hilda.

Ulvilde. Lidet venlig
Er, synes mig, i Dag Kong Frodes Velkomst,
Fra lange Tog og Seire paa hans Borg.

Frode. Og dog opfyldes Frodes hele Siel,
Af blidt, uventet, og lyksaligt Varsel.
Du veed, jeg fik det Budskab, du mig sendte.
Mit Savn var altsaa ikke ubemærket

Blandt

Blandt Danske Folk. Jeg hasted' iilsom hiem;
Endnu jeg ingen saae af mine Mænd.
O! men jeg seer igien mit elskte Land,
Mit Leire, og min Borg, og dig min Søster!
Trods alt hvad forefaldt, spaaer dog mit Hierte
Mig Held og Fryd.

Ulvilde. Du mindes dog, det var
I Gaar din Faders Minni, og du veed,
At Folkets Øverste forsamle sig,
Til Hadings Minni paa hans Grav! I Gaar
De mødtes; og i Dag de holde Ting.
Men Kongesædet stod i Høvdingskredsen
Forladt og ledigt, nu i fire Aar.

Frode. Jeg veed det, og dit sidste sendte Bud
Har sagt mig alt. Og derfor iled' jeg
Igien til mine brave Danskes Arme.
Men der er Mørke i min Søsters Aasyn;
Og du, min Thorkilds Hilda, ogsaa du
Nedtrykt af Sorg, med taarevædte Kinder!

Hilda. Din Blidhed, Dannerkonge, o den Godhed
I alle dine Miner, gyder Mod
I knuste Hierte. For min Konges Fødder
Anraaber jeg om Naade — for din Ubbo.
Han er anklaget; men, ved alle Guder,
Han er uskyldig, og han er dig troe.
Ham ubevidst, var Folket eenigt om,

At

At vælge han i Frodes Sted — og tvungen,
Han rede var, at tage mod sit Valg —
Men, Konge, han fortiente Folkets Tillid!
Tilgiv din Ubbo.

Frode. Folket har da valgt ham
I Frodes Sted! Men Thorkilds Datter, du
Er den, som fordrer Naade for min Ubbo,
Ulvildes Brudgom!

Hilda. Han er min, o Konge! —
Før du gav ham dit kongelige Løvte
Om din Ulvildes Haand, til herlig Løn
For velført Kongedaad, tilsvor han Hilda
Ved Freias Alter Kierlighed og Troe.
Han har fortient den Løn, du loved' ham;
Ei heller han uskiønsom skal forsmaae den.
Han er den værd, og uden Brøde er han.
Tilgiv ham, Konge! at han tvungen modtog
Det Valg, det ikke stod til ham at afslaae.
Og er det Løvte, du ham gav, saa helligt,
At ei der brydes kan — velan, hans Hilda
Vil løse ham fra Eeden, hun svor hende —
Og døe. — Kun din Retfærdighed, o Konge!
Er det, som jeg anraaber.

Frode. Har mit Folk
Saa eenigt valgt ham, sikkert har han da
Fortient dets Valg. Jeg troer dig, skiønne Hilda!

Men

Men min Retfærdighed opfordred' du;
Og dog du bad om Naade for din Ubbo.
Retfærdigheden gielde. O jeg haaber,
Med Tryghed haaber jeg, han er for ædel
Til at behøve Naade, haanlig Naade;
Den giver kun Tyranner; Trælle kun
Modtage den. Retfærdigheden skal
Frikiende ham, og give mig igien
Min Ven, mit elskte Folks og min Velgiører.
Saa jeg med dig ham troer. Dog prøver først
Retfærdighed, og dømmer kun paa Grunde
Og fast Oplysning — Trøst dig, ædle Hilda!

Hilda. O jeg er trøstet. Intet Glimt af Mis-
Der er igien i Hildas Barm. Du vil [mod
Retfærdig dømme; stræng men dog retfærdig.
O saa skal Ubbo dømmes; ei benaadet,
Men frikiendt, reen og stolt han skal fremstaae
For Kongens Dom. Dog eet endnu, o Konge!
Forring for Helten ei hans Brud. Nævn ei
For ham, at jeg mistrøstig nærmed' mig —
Jeg til hans Dommer og for ham med Bøn,
Og Bøn om Naade. Han har ikke vidst det,
O han forbød det — men jeg var hans Brud.

Frode. Og kiender jeg min Ubbo først i Dag?

Hilda.

Hilda. O nys bedrøved' jeg ham med min
Men trøstet ved hans Dommers Aasyn nu [Graad;
Jeg iiler til hans Barm; og kunde selv
Fornye dens Mod, ifald jeg havde qvalt det

Siette Optrin.

Frode, Ulvilde.

Ulvilde.

Den ædle troer den hele Værden ædel,
Hans Ønske giør til Sandhed det, han ønsker,
Hvert Glimt, som føier Ønsket, blier Beviis
For dets Opfyldelse. O hvi kan jeg
Ei blinde mig, som du, og troe det sandt,
At Ubbo tvungen kun modtog sit Valg;
At Thubar ei er troløs, at selv du
Du, i hvis Barm jeg umiskiendelig
Dog seer saa sande Spor af Fordums Godhed,
Er ganske den, du var? at du mod mig
Er den, jeg engang troede dig?

Frode. Min Søster.
Du ængster mig? og hvoraf denne Mistvivl?

Ulvilde. Da du drog bort, du loved' ubesindig
Din Søsters Haand til Ubbo — Vel! du troede
Ulvildes Haand var fri; og du var Hersker,
Hvi da ei troe, at frit det stod til dig,

At

At giøre selv din Søster til Slavinde?
Men skulde Thubar, som du kalder end
Din Ven — som fulgte dig paa disse Toge —
Ei have røbet dig, at Hadings Datter
Selv havde troet, at hendes Haand og Hierte
Var hendes? — at hun havde Ret til, selv
At vælge Helten, som hun vilde lønne
Med denne Haand?

Frode. Velan! min Ven, men Thubar
Har intet skiult for mig.

Ulvilde. Men, jeg forstaaer det,
Men Kongen, Frode, havde nu dog givet
Sit kongelige Ord. Det var og kun
Ulvildes Haand — og nu var Thubar fri.

Frode. Jeg fatter intet af min Søsters Ord.

Ulv. Du fatter ei, at jeg, at Hadings Datter
Er ei Slavinde af min Broders Ord;
Ei giver denne Haand, fordi han bød det,
Den Mand til Løn, som kun blev standset i
At røve dig det Septer, du forlod;
Den Mand, som, naar du stolt tilgiver ham
End denne Brøde, troløs dog forlod
En elsket Brud, for at bestyrke sig
Blandt slavisk Folk, ved Hadings Datters Haand.

Frode. Er Ubbo den, jeg troer ham, min Ulvilde,
Saa er han selv for ædel, til at paastaae

Et

Et Løvte opfyldt, som jeg dog kun gav
I Haab om din Bekræftelse; et Løvte,
Som jeg kan ei opfylde, og som han
Kan ei modtage — Og er Ubbo troløs
Imod sin Brud, han og kan være det
Imod sin Konge og imod sit Folk,
Og har forspildt sin Løn.

Ulvilde. Og det er dig,
Som kalder Thubar end din Ven, som veed
At det var mig, der modtog Thubars Haand,
Som kiender denne Barm, o det er dig
Som kan endnu fordømme Troløshed,
Og troe Ulvilde fyldestgiort, fordi
Hun kun paatvinges ei den Mand, hun hader;
Men viid, at jeg har seet den skiønne Skioldmøe,
I bringe med fra eders Hæderstoge.
Du sagde selv, den Mand, som troløs var
Imod sin Brud, kan ogsaa være troløs
Imod sin Konge, og sit Folk! Men den,
Som kalder saadan troløs Mand sin Ven,
Hvad kalder Frode den?

Frode. Du er forvildet;
O du bedrager dig, min Søster!

Ulvilde. Vist!
Hun er ei Thubars Brud! hvi dølge det?
Hvi knuse, langsomt pinende, et Hierte,

Som

Som dog bestemtes til at vorde knust?
Viid, fra det Øieblik, du saa letsindig,
Mig uadspurgt bortlovede min Haand,
Saa føleslos for den Lyksalighed,
Du kunde røvet, og du røved' mig = = =
Frode. Da havde jeg ei elsket selv, Ulvilde!
Ulvilde. Viid, fra det Øieblik omsvæved' mig
Den Tanke: Hadings Søn er ikke den,
Som blev til Menneskers Lyksalighed
Bestemt af blide Guder. Ubbo saae jeg,
Ei føleslos for den ham budne Løn,
Men ængstet i det mindste, pinet ved
Den Brud at svige, som han engang gav
Sin Haand. Jeg, ved din Ubesindighed
Dog alt opoffret, tvivled' selv, om ei
Dit Folk var mere trygt i Ubbos Haand;
Jeg prøved', speided' ham; og fandt ham ædel
I alt, kun svag for Septrets gyldne Glands,
Og for den Løn, du bød ham. End ei troelos,
Skiøndt heldende til did at kunne drages,
Han valgtes. Han modtog sit Valg, og nu,
Det første Skridt til Troløshed var giort,
Det andet kosted' mindre; han tilbød mig,
At skuffe Thubar, og at skuffe selv
Den Brud, han elskede endnu. Med Haanhed
Afslog jeg den Troelose. Blandt dit Folk

Var' Mænd endnu, som lode Pligt mod dig;
Dog deelt var Folkets Stemme. Jeg med Fingal
Bestemte det. Du kommer. Thubar er
Din Ven — og troløs — O skal jeg fortryde
Hvad jeg har giort for dig? Og — — —

Frode. Ædle Søster!
Din Thubar end er din.

Ulvilde. Men troløs Frode!
O saae jeg ikke selv hans skiønne Skioldmøe!
Og du, som vidste, at han skuffed mig,
Ham kalder du din Ven! O Frode Frode!
Foragtet Kiærlighed, forhaanet Troskab,
Er voldsom, Frode! Thubar er din Ven.
Er den Troløses Ven den Mand, som skal
Beherske Mænd, som Thorkild, Frovin, Alf,
Det troe, det ædle danske Folk? — Endnu
Er' disse Mænds, er' Folkets Stemmer deelte —
Skal jeg fortryde, hvad for dig jeg virked'
Iblandt det Folk, som du forlod? Endnu
Det staaer til mig —

Frode. O du miskiender Thubar.
Det er = =

Ulvil. Hun kommer, Thubars elskte Skioldmøe!
Den ulyksalige! hun er uskyldig
Og skiøn — o næsten kunde jeg tilgive ham.
End er hun ei bedragen, ei forladt —

Hun

Hun uforstyrret nyde maae sin Drøm;
O den er sød — men rædsom er den Vaagnen,
Naar Drømmen er forbi; og kort den varer.
Jeg flyer. —

Syvende Optrin.

Frode. Alvina.

Alvina. En selsom Drøm! dog kun en Drøm!
Hvor er jeg? Skiold, og Hielm og Sværd er' borte —
Og — her er Kongen? var min Drøm da sand!
O var det ingen Drøm!

Frode. Alvina!

Alvina. O!
Han kiender mig.

Frode. Alvina, min Alvina,
Som ukiendt af din Frode fulgte ham
Igiennem Møie, Strid, og Storm, og Farer
Bestandig ved hans Side; men ei kiendt
Af Frode — Dog gav Halfdan ham sit Venskab,
Og modtog Frodes. Som Alvinas Frænde
Har Halfdan lært, at kiende hendes Beiler,
Har seet ham uden Dække, uforstilt
I Ord og Daad; har seet hans hele Siæl,
I trende Vintre været Vidne til,
Hvor ganske hver dens Tanke hans Alvina

Var helliget. Nu ved sin Frænde, Halfdan,
Tilfulde underrettet om sin Frode
Hun selv har seet, hvorvidt han kan opfylde
Det, som Alvina fordrer af sin Brudgom!
Fortiene dig — det kan han ei. Alvina
Afsiig min Dom.

Alvina. Det er da ingen Drøm;
Den svage Halfdan faldt for tunge Vægt
Af Fingals Sværd.

Frode. Da Halfdans Skiold afbøded'
Det Hug, ved hvilket Frode ellers alt
Var sendt til Valhal, for at finde Valhal
En frydløs Ørk, saalænge til Alvina,
Som hans Valkyrie, omskabte den
Til Gudeglæders Hiem.

Alvina. Svag røbed' Halfdan
Kun alt for kiendelig Alvinas Svaghed.
Velan; for Frode er det heller ei
Det burde dølges, at det blot er Drøm,
Om han har troet Alvina fri for Svaghed.

Frode. O! er det Svaghed, at den Skiønnes Barm
Med Heltens Mod, for hendes Beiler, kiæk
Har trodset Fingal?

Alvina. Men at hun forglemte
At Kamp, og Kamp mod Fingal, ei var det,
Hvortil hun kaldtes; at hvad hun formaaede

Var

Var kun maaskee at røve Frode Seiren
I Kamp mod Fingal — at hun glemte sig
Og alt. —

Frode. O Halfdan! tør Alvinas Beiler
Fortolke sig, hvad denne Svaghed røber?
O tør han kalde sin Alvina sin?
Afsiig hans Dom —

Alvina. Ret. End jeg Halfdan er,
Og Frodes Ven, skiøndt funden svag i Kamp.
Alvinas Haab, at hendes Beiler, Frode,
Vel fremfor alle Nordens Kongesønner,
Ved Heltedaad vandt Adgang til den Haand,
Han selv ansaae for Heltens Løn — det viser,
At ei hun skatted' ringe Frodes Værd.
At hun udsendte hendes Frænde Halfdan
Til at ledsage ham; at denne Halfdan,
Skiøndt svag, ukrigersk, villig fulgte ham
Blandt Strid og Vaabenbrag — at denne Halfdan
Med saadan Iver modtog Frodes Venskab,
For kun at nyde og giengielde det;
Alt dette viser, uden Tvivl, at Frode
Ei ligegyldig er for sin Alvina. —

Frode. Alvina! min Alvina!

Alvina. Glemmer Frode,
At det er Halfdan, kun Alvinas Ven,
Som han udforsker! — Det var Heltes Daad

Al-

Alvina fordred' stolt af hendes Beiler.
Nu brændte Krigen over Thanos Egne,
Med ædelt Mod gik Hadings Søn til Kampen
Mod vældig Fiende; og den unge Kriger
Var viis i Anslag, rask og kiæk i Daad,
Ved snedig Klygt en farlig, og ved Kiækhed
En rædsom Kriger. Fienden blev betvungen,
Fornyed' Striden atter, og igien,
Og stedse seired' Frode. — Vel, som Kriger,
Var Frode stor, og krigersk Lovsang værd.

Frode. Alvina havde vakt hans Siæl til Daad,
Den Skiønne værdig. Halfdan fulgte ham.

Alvina. Og Hæder, Priis, og evig Lovsang værd
Er den retskafne, viise, kiække Kriger,
Som ædel strider for den gode Sag.
Men, Frode! stolt Alvina kun har lovet
Sin Haand til Helten — Ædel Krigerdaad
Er skiøn — en Deel maaskee af Heltens Værk —
Men — kun en Deel —

Frode. Dog giver hele Norden,
Og alle Jordens Slægter, Krigeren,
Som streed med Kiækhed, og med Held, det Navn
Alvina bød sin Beiler stræbe for.

Alv. Men sparsom med saa stort og hædret Navn,
Den Vise fordrer stort af den, som det
Skal gives til. Han yder kun dets Hæder

Til

Til den, som — hader Krigen, som anseer
Den meest afgiorte Seier selv med Rædsel,
Men, som beredt forstaaer, med Mod og Klogskab,
At vinde den, naar uasvendelig
Dens Rædsel er, til at beskytte Held,
Og Fred, og Hæder blandt hans Folk. Dets Held,
Dets Fred, dets Hæder, det er Heltens Daad;
De Godes Agt, og Folkets Kiærlighed,
Er Heltens Mærke, og hans Løn.
Frode. Sandt! ædelt!
Alvina var mit første Diemeed;
Hun kiender kun i Frode Krigeren.
Og dog — var endnu intet Dieblik
Den store Hensigt, som jeg fødtes til,
At være Danmarks Lykkes Værn og Stifter,
At vinde ædle Danskes Agt og Godhed,
Udslettet af min Barm. Men ædelt, ret,
Alvinas Haand fortiener ikke den,
Hvis Diemeed var først Alvinas Haand.
Men jeg har Haab, thi du har vakt min Siæl,
Og den er opfyldt, brændende af Lyst,
Af Iver, for at vinde, at fortiene
Det Navn, den Hæder, som fortiener dig.

Ottende Optrin.

Thorkild. De Forrige.

Thorkild. Med utaalmodig Længsel ventes du
Til dine Høvdinges Forsamling, Konge!
Og Kongeborgens Vagt, med lige Længsel
Forsamlet i din Gaard, med Velkomstraab
Udbeder sig, at følge dig derhen.

Frode. Af Vagt omgiven, vandrer Frode ei
Til sine Høvdinge, til sine Venner.
Send Vagten bort. Siig den min Tak. Saasnart
Jeg mine Høvdinge modtaget har,
Jeg kommer, at modtage hines Hilsen.
Farvel! min ædle Halfdan! siig Alvina,
At Halfdans Venskab værd, jeg iiler nu
Til mine Mænd, med Stræben og med Haab,
Alvina værd blandt Danske Mænd at kiendes.

Niende Optrin.

Alvina.

Held dig, Alvina, at du vandt! Det kosted',
At end du maatte nægte dig den Fryd,
At nævnes hans, den ædle, kiække Frodes!
Paa din Opfordring vandt han herligt Navn
Blandt Krigens Mænd, ved uforsagtest Mod,
Ved sindigst Klogskab. Herligt, stort og skiønt!

Men

Men tifold herligt, ædelt, stort og skiønt,
Om det er dig, Alvina, som opvækker
Hans ædelstore Siæl til at opnaae,
Den for den Viise, Gode, saa langt større,
Den ædle, den guddommelige Hæder,
At være Menniskers Lyksalighed
I Fredens Skygge; at velsigne dem,
Med alt det Held, hans Viisdom og hans Rask-
I at udføre hvad han viis beslutted', [hed
Og o! hans Hiertes blide Godhed kan,
Og vil udbrede over danske Folk!
Hvor stort, at du tør love dig, Alvina,
Den Fryd, den Roes: det var paa din Opfordring,
At Frode vandt, ved Fredens Heltedaad
Den Hæder, Stridens Rædsel aldrig gav.

Tiende Optrin.

Ulvilde. Frovin. Alvina.

Ulvilde.

Som jeg har sagt dig, Frovin! men forstan-
Udføre du dit Ærende, og kiæk, [dig
Men god. Vort Folks Lyksalighed er Maalet.
Den unge Konges Siel er fuld af Blidhed,
Af velmeent Attraae til at handle vel;
Men den er bøielig. En troløs Ven

Er

Er farlig for den stærkeste, min Frovin! —
Med fast Bestemthed fordre du, at Thubar,
Som troløs hidtil ledte, styred' ham,
Forlader Frode, flygter fra hans Land.
Da vil det sees, om Thubar er ham meer,
End Folkets Agt, og alle Godes Venskab.

Frovin. Som Høvdingspligt, som Pligt mod Danske Folk,
Som Hadings Venskab før, og som endnu
Hengivenhed og Agt for Frode selv
Mig byder, troe dit Raad jeg følge skal.

Ellevte Optrin.

Alvina, Ulvilde.

Alvina.

Ulvilde! Frodes Søster selv! og Anslag
Mod ham, og mod hans Ven, den ædle Thubar.
Førstinde! o tilgiv — dit Øie tindrer,
Dit Aasyn viser Harme, o men Frode
Har længe siden lært sin Ven, at kiende
Sin elskte Søster. Sendebud fra Danmark
Forkyndte Tidender fra dig om Anslag
Til Frodes Undergang; hans faste Tillid
Til dig Førstinde, trodsed' alle Indtryk,
Og tvang os til at agte høit Ulvilde.

Og

Og dog, jeg selv har hørt, at du mod ham,
Og mod hans Ven, mod Thubar. = =
Ulvilde. Ogsaa han
Har vist nok understøttet Frodes Roes!
Det er ei Thubars Brøde, om Ulvilde
Er ei tilbedet af hans Elskerinde?
Alvina. Af Thubars Elskerinde? Frodes Søster!
Jeg fatter ikke dine Ord. Men vist
Det er ei Thubars Brøde, om Ulvilde
Er ei tilbedet overalt. Af ham
Tilintetgiordes ikke blot hver Tvivl,
Som hine Tidender mod dig opvakte;
O men hans Bruds, men hans Ulvildes Dyds
Og Viisdoms Roes betrygged', meer end alt,
Den ædle Frode for sit Riges Skiebne.
At blive Hadings store Datter værdig,
Var, hvad i Raad og Kamp opflammed' Thubar
Til ædel Daad. Og det er ham, Førstinde!
Din Broders Ven, din Brudgom du vil fælde!
Ulvilde. Spar denne Spotten, Ulyksalige!
Saa dybt Forræder! skulde du fornedre
Ulvilde, at forkastet hun skal spottes
Af den, for hvilken du forkasted' hende!
Og dog, endskiøndt hun spotter mig med Haan,
Jeg kunde, jeg, forkastet, haanet, spottet,
Tilgive ham — O den Uskyldighed,

Den

Den Sandruhed, den Blidhed i hvert Træk!
O han fortiente ei en ædel Brud,
Hvis følesløs han elsket var af hende.
O styrk mig, lær mig, at tilgive Thubar.
Du elsked' ham; du røbed' ham din Elskov?
Og han blev troløs! o tilstaae mig det,
Og jeg vil elske ham endnu, som din.

Alvina. Jeg elske Thubar! jeg Ulvildes Brud=
O Frodes Søster! Frode har endnu [gom!
Ei røbet dig, hvem dette Pandser skiuler!
Har Rygtet ikke nævnet dig Alvina?
Ei unavnkundig ved det stolte Fortrin,
Som Danmarks Frode hendes værdig fandt
Blandt Østens Kongedøttrre? Frodes Søster!
Det er Alvina, som til denne Dag,
Ukiendt af Frode selv, i Vaaben skiult,
Har fulgt ham hid.

Ulvilde. Hvad Thanokongens Datter?
O du Alvina! Frode elsker dig —
Men Thoras Første, Thubar, Frodes Ven,
Endogsaa troløs mod sin Ven, mod Frode = = =

Alvina. Han trofast, ædel, Frodes Venskab
Og alle Godes Agt, tilbeder dig, [værd,
Som altid, o Førstinde!

Ulvilde. Guder! Guder!
Og jeg bedrog mig — Du er den Alvina!

Som

Som Frode elsker, og som elsker Frode!
Som følger ham ukiendt i Kamp og Farer!
Og Thubar — ulyksalige Ulvilde!
Jeg døer af Blussel — jeg miskiendte Thubar,
Og dig Alvina — O kan du tilgive
Mig, som mistænkte, som fordømte Thubar===?
Og Frovin gik — og han er ikke troløs —
Dog Alf er her endnu, og end en Deel
Af Frodes Mænd. O kom Alvina, kom
At redde den vildfarende Ulvilde,
Og Thubar, o! og Frode, Frode selv.
Ved alle Guder, det var ingen Tid
Min Agt, at stifte Ulyksalighed!
Tilgiv mig, o tilgiv mig, Frodes Brud!
O var det Brøde, at jeg elsked' Thubar?

Femte Optog.

Tingstedet.

Første Optrin.

Høvdingerne forsamlede; adskillige af Folket.

Gor.

Han tøver, og dog var det, synes mig,
Til Danske Høvdingers Forsamling først

Han

Han burde vende sig, naar han kom hiem
Fra disse Toge. Man har dog vel ei
Fotsømt at melde ham, at vi er her?

Sig. Ærbødig Thorkild nys med Frovin gik
Til Kongebergen, at indbyde ham,
Igien at tage Plads i vores Kreds.

Hak. Velan! Endskiøndt for min Deel seer jeg ikke,
Hvortil den Underdanighed, den Smiger,
Ærbødig at indbyde ham. Han ventes
I os af hele Dannerigets Folk,
Det Folk, som han forlod; det Folk hvis Sønner
Han med sig drog til Strid i fremmed Land;
Det Folk, for hvilket han maa giøre sig
Bekiendt igien, som værdig Hadings Sted,
Om ei den Underdanighed maaskee
Skal være spildt.

Sigurd. Vi har jo, brave Hakon,
Samtykket, at antage Fingals Dom,
Som vor. Til i det mindste han har dømt,
Er Frode, Hadings Søn, vor Hersker, Hakon.

Hakon. Velan, og nys var Morvens Konge
Hist er han atter. [her;

Andet Optrin.

Fingal med Ryno og Følge. Forrige.

Fingal. Eders Konge kommer.
Erindrer eders Løvte, danske Venner!
Med sindig Fasthed og ærbødig Roe
Modtager Hadings Søn.

Hakon. Dog Regnskab! Regnskab
For Bruget af de Aar, som Hadings Sæde
Af ham forsømtes; og for vore Sønner,
Dem han drog med sig bort til fremmed Egn.

Fingal. Du nys erkiendte, at det ei var dig,
Der skulde dømme Dannerkongens Daad;
Selv overdrog du det til mig; og jeg
Ei ufremkaldt staaer her; af danske Mænd
Af Thorkild, af dig selv opfordret, Hakon!
Min Agt det er at hævde eders Ret
Og Frodes Ret, og Fred; kom det ihu.

Tredie Optrin.

Thubar, nogle Søemænd, deriblandt Hødur. De Forrige.

Thubar.

Han er ei her, ved Kongeborgens Indgang
Man sagde mig, at Kongen hid var kaldet.

Fin-

Fingal. Han kommer, Frænde!
Hakon. Nogle af hans Mænd
Jeg seer dog Quænaland gav os tilbage.
Hødur. Min Fader!
Hakon. Du min Søn, min elskte Hødur!
Velkommen, o velkommen! du er dog
Endnu min Søn. Fra Feide kommer du;
Hvad var dit Bytte? hvad medbringer du?
Hødur. Mit Bytte, Fader! — prøvet Mod,
Vor ædle Konges Agt; forøget Agt [Erfaring,
Blandt Østens Folk for danske Stridsmænds Vaa-
Den brave Thubars Venskab, disse Arr. [ben;
Hvad meer min Fader?
Hakon. Godt min Søn, omfavn mig.
Jeg vilde vide, at du ikke var
Besmittet med et andet Slags, et dig
Og mig og Danske Mænd uværdigt Bytte.
Hvor er din Broder Thorleif?
Hødur. Danske Navn
Og dig og Frode værdig, faldt han, Fader!
Hakon. Han faldt!
Hødur. I mandig Kamp, begrædt og hevnet;
Ei før hans Blod igiennem tyve Saar
Forlod hans Hierte, lod han Sværdet synke.
En Kreds af Fiender laae udstrakt omkring ham.

Thu-

Thubar. Hans Tab oplived' alle Vores Mod,
Hans Død gav Vore Seiren, Kongen selv
Modtog hans sidste Suk, og hævned' ham,
Og velted' med en Taare Stenen til
For Høien, hvor vi satte Heltens Aske;
Og favned' Hødur, talte til vort Folk
Om ham som faldt, og dig.
Hakon. Saa havde ogsaa
Kong Hading giort. — Vel! jeg har dig igien.
Han faldt. Hans Minde lever.
Sigurd. Kongen kommer.

Fierde Optrin.

Frode. Thorkild. De Forrige.

Frode. Hil dig, du Oldtids hæderfulde Minde,
Mosklædte Steen, hvor Dan og Skiold og Gram
Afsagde Dom og Lov blandt danske Mænd!
Du Kongers Sæde, hellig ubesmittet
Afkasted' du enhver, som dig uværdig
Sig nærmed dig! reen ubesmittelig
Du styrte knusende til evig Skiendsel
Enhver, som, hine Dannerrigets Fædre
Uværdig, vover at bestige dig.
Men, opreist af Alfaders Arm igien,
Du staae med Hæder inden vældig Kreds

Af Dannerrigets og dets Førstes Venner!
Glad eder, kiække valgte Danske Mænd!
Tilbyder Hadings Søn, og Danskes Ven
Sin Hilsen. — Fingal! ogsaa du velkommen!
Til Frodes Samling i sin Vennekreds.
Hvo er hine Fremmede i Vaaben?

Fingal. Anførerne for Morvens Stridsmænd, Frode!

Th. Som fulgte Frodes Ven fra fierne Morven
Til Kamp mod dine og mod Danmarks Fiender.

Frode. Og deres Løn er min og Danmarks Tak,
Og vores Venskab. Deres Hielp mod Fiender
Giengielde vi. Men ingen af os her
Har Fiender troer jeg. Byd dem gaae, o Fingal.

Fing. Men ogsaa jeg er fremmed her i Kredsen
Som mine Mænd.

Frode. Og her, og allesteds,
Er Fingal mig og danske Mænd velkommen;
Men her paa Dannerkongens Ting er Fred.

Fing. Vee den, som bryder den! Gaaer, mine Mænd.
Hvor Mænd forhandle Viisdom bringer jeg,
Min Ryno gierne med. Min Søn og mig
Tilsteder du en Plads?

Frode. Som sagt, Velkommen;
Men, Thubar, vore Søemænd ogsaa her,

Og

Og her i Vaaben? Er vort Tog ei endt?
Gaaer Venner hiem, at glæde eders Frænder;
Forvarer eders vældig brugte Vaaben.

Thubar. Er ogsaa Thubar fremmed her i Dag?

Frode. I Høvdingskredsen, Thubar, og be=
[væbnet?
Borthæng dit Skiold og Sværd, og tag dit Sæde
Ei mellem Dannersolkets valgte Mænd,
Ærbødig valgte sig sin store Frænde
Hist fiern sit Sted; og han er Morvens Fingal.
Nu til vort Verk. Alt fire lange Aar
Henglede siden sidst vi mødtes her.
Da var jeg ung, for ung til Hadings Sæde.
Kun eengang sad jeg her. Sandt Aldren har
Ei siden da forsølvet mine Haar,
Dog søgte jeg, at vinde Aldrens Fortrin,
Erfarings kostelige Underviisning.
Velan, foreener eders her med min. —
Mænd, tager Sæde. —

(Han sætter sig selv paa Kongesædet og Høvdingene sætte sig paa Stenene, som udgiøre Kredsen der omkring. Han hænger sit Skiold og sit Sværd paa Stenen.)

Gor. Er det afgiort Frode!
At Leirekongens Sæde end er dit?

Frode. Du tvivler Gor; dog troer jeg, Hadings
Som end besidder det, som fire Aar [Søn,

Drog om i fierne Land, at danne sig
Ved Mønstre og Erfaring til den Hæder
At sidde øverst mellem danske Mænd,
Bør ikke svag forlade dette Sæde,
Før han har undersøgt, hvordan hans Pligt
Er bleven opfyldt af den Mand, som han
Betroede den. Du Høvdingsraadets Ældste!
Tael, Hakon, først: Har Ubbo fyldestgiort,
Hvad jeg med eders Minde overdrog ham?

Hakon. Af danske Høvdingsraad, af os i Dag
Han valgtes, at beklæde Hadings Sæde.
Han er til Dannerkonge valgt, o Frode!
Og han modtog vort Valg.

Thorkild. D't Høvdingsraad,
Ei eenigt, skiøndt ved Stemmers Overvægt,
Udvalgte ham. Men her i Høvdingskredsen
Staar jeg, staar Frodes Høvding, Thorkild, frem,
I mit og alle brave Danskes Navn,
Som hans Anklager. Ubbo lod sig vælge
Til at berøve Hadings Søn sin Arv.
I mit og alle brave Danskes Navn,
Jeg fordrer over Ubbo Hevn og Ret,
Som den der tragted' efter Kongevælden.

Gor. Ved vores Valg blev Ubbo Rigets Konge.
Og dog han, valgt af danske Høvdingsraad,
Nu skulde dømmes!

Frode.

Frode. Jeg forstaaer dig, Gor.
Som valgt til Kongesædet, mener du,
Han er ophøiet over eders Dom. —
Ei saa? Du vilde dog ei smigre mig,
Som om jeg skulde troe, at Folkets Dom
Ei heller kunde strække sig til mig!
Jeg har ei blindet mig, til ei at vide
At der er ingen Mand, hvis mindste Daad,
Hvis Tanke selv saa nøie agtes paa,
Saa ængstlig speides, og saa strængt bedømmes,
Som Førstens af hans Folk. Vel Ubbo blev
Af eder valgt, i mit Sted valgt, til Konge.
Thorkild. Og modtog dette Valg.
Frode. Og hvo var den,
Som foreslog, som paadrev dette Valg?
Man svarer intet. Altsaa ei ham selv.
Ei heller man besvarede mit Spørgsmaal,
Hvorledes han har fyldestgiort min Pligt,
Da han i mit Sted paatog sig at vaage
For Dannerigets Vel. Men nu velan!
Han valgtes, at besidde Kongesædet,
Og han modtog det Valg, hvorved han blev
Saavidt ophøiet over eders Dom,
At ene nu af mig han dømmes kan.
Hvor er han?

Thor-

Thorkild. Jeg lod Kongeborgens Vagt
Ham bringe hid. Han venter nær herved,
At kaldes for dit Aasyn.
Frode. Af min Vagt
Han bringes fangen, Thorkild? kald ham frem.

Femte Optrin.

De Forrige undtagen Thorkild.

Hak. Du spurgte, Konge, hvo blandt dine Mænd
Var den som foreslog, som paadrev Valget:
Det var dig selv, o Konge. Fire Aar
Stod Kongesædet her paa Tinget ledigt;
Der spredtes Rygter under Sandheds Præg,
Som ei anstode Hadings Søn, og den,
Der skulde sidde øverst her blandt os.
Jeg veed ei ellers, hvo der foreslog,
Ei hvo især der paadrev Ubbos Valg;
Men, skyldig eller ei, var jeg blandt dem,
Som først samtykked' det. Jeg mødte her
Med fuldest Agt, ved Ord og Daad at ville
Forsvare det; thi, Frode! du forlod os.
Men, før du kom, du alt afvæbned' mig.
Til fierne Tog, hvis Hensigt var os skiult,
Ifald det havde Hensigt, drog du med dig
Den bedste Deel af vores unge Mænd.

Blandt

Blandt dem var' ogsaa mine tvende Sønner.
Den ene faldt — men ærefuld og hædret;
Den anden kommer, dannet ved din Side
Til Hædersdaad. Udannet drog han ud;
Han kommer hiem, en ædel Hædersmand.
Jeg kan ei meer forfægte Ubbos Valg,
Skiøndt han fortiente det. Jeg kunde næsten —
Men blues ved at — gaae i Bøn for ham.

Frode. Du fandt ham altsaa Kongesædet værdig?

Hakon. Ham fremfor alle, da jeg troede dig
Ei mere til, ei i det mindste meer
For os, og Hadings Septer. Du forlod os;
Hans var vort Rigets Værn, vor Ven og din.

Sig. Men Ubbo modtog blindet Skares Valg;
Og den, som tragter efter Danmarks Septer ===

Frode. Han kommer fremkaldt for sin Dommer,
[Sigurd!

Siette Optrin.

Ubbo. Thorkild. De Forrige.

Frode. I Lænker, Ubbo! Trælle bære Lænker.
Ei dømmer Dannerkongen over Trælle.
Det er hans Hæder, at forkynde Ret
Og Dom og Lov blandt frie danske Mænd.
Bort med de Lænker. Du anklaget er,

Som

Som den, der valgt af ubesindig Hob
Tilegned' dig din Konges Arv og Magt;
Og Ubbo du, til hvilken jeg betroede,
Da jeg drog bort, at vaage for mit Land,
Dig er det Ubbo, som har brugt den Adgang
Til Folkets Gunst, som min Fortrolighed
Dig gav, dig er det, som har brugt den
Saa viis, at du ved Folkets frie Valg
Udkaares til dets Herske. Men du seer
End sidder Hadings Søn blandt sine Mænd
Paa Dannerkongens Sted. Du er anklaget.
Tael: hvad har Ubbo til sit Forsvar?
Ubbo. Intet;
Hvad jeg anklages for er Sandhed, Konge!
Frode. Og heller intet til Undskyldning Ubbo?
Ubbo. For en retfærdig Dommer troede jeg,
Undskyldning og var Forsvar. Der er intet
Som kan undskylde den, der uviis vover,
Hvad jeg har vovet. Udstrakt var min Haand
Til at tilrive mig min Konges Septer;
Forblindet af dets Glimmer saae jeg ei,
At blodig Uroe trued' Danske Folk,
Saasnart jeg greb det. Kun din Ven fra Morven,
Den ædle Fingal, redded' dine Mænd
Fra rædsom Borgerkamp og blodig Skiændsel;
Ulvilde, Frodes Søster, styrked' Freden

Ved

Ved roelig Viisdoms Tale til dit Folk.
Min Brøde, Dannerkonge, seer du. Døm,
Døm strængt, og forekom ved mit Exempel,
Hvad mere snedig, mindre tryg, en anden
Opmuntret, hvis jeg undgik, torde prøve.
Frode. Din Stemme, Ven fra Morven!
Fingal. Skulde Frode
Behøve Raad i saa utvivlsom Sag?
Jeg venter taus med Længsel paa din Dom.
Gor. Af os, af Dannerfolket er han valgt.
Thub. Hvad om du bød mig kalde dine Strids-
At høre ogsaa deres Stemme? [mænd,
Frode. Thubar!
Her hænger Dannerkongens Skiold og Sværd.
Velan.. I valgte ham, og han modtog
Sit Valg. Dog først besvarer, danske Mænd,
Det, hvorom før jeg fordred' eders Svar:
Hvorledes har den Skyldige opfyldt
Paatagne Pligt imod mit Folk?
Hakon. Mit Svar
Modtog du, Søn af Hading! Vi har valgt ham
Blandt alle Danske Mænd, til at beklæde
Din store Faders dig bestemte Sted,
Fr. Jeg forudsaae det. Nu, din Stemme Thor-
kild!

Som

Som hans Anklager nylig du fremstod.
Er du det end?

Thork. Skiøndt troløs mod hans Konge
Og mod mig selv, og skiøndt han er min Fiende,
Jeg skylder ham det Vidnesbyrd, at viis,
Retfærdig, virksom, ædel, kiæk i alt
Han er erkiendt blandt alle Rigets Mænd.
Ved idel herlig Daad forleded' han
Dit ædle Folk, o Konge! Fingal selv
Har forsket ham, og skal bekræfte det.
Det Folk, som valgte ham, er uden Brøde.

Fingal. Jeg kaldtes, at forsvare danske Folk,
Og først jeg giennemvandred' deres Land.
Som Landsbestyrer Ubbo handlet har,
Som ædle Danske Folk behandles bør.

Frovin. Det er mit Vidnesbyrd.

Sigurd. Mit.

Alle Høvdingerne (efter hinanden) Vores alles.

Frode. Mod Fienden streed han —?

Fingal. Viis og kiæk.

Alf. Som Hading.

Frode. Retfærdighed haandhæved' han —

Hakon. Hans Dom
Var altid ædel-stræng.

Sigurd. Selv den, han straffed',
Erkiendte den retfærdig.

Frode.

Frode. Agermanden
Nød tryg sin Strøbens Frugt, ukrænket, udeelt?
Gor. Ham takker Bonden for sin Agers Grøde,
Som om han var en Gud. Af ham beskyttet
Han nyder den; og underviist af ham,
Han høster dobbelt nu mod før.
Alle Høvdingene. Saa er det.
Frode. Men Kongesædet! Ubbo, lokked' dig;
Fortryllende var Septrets gyldne Glands
For dine Øine, før du rakte Haanden
At gribe det!
Ubbo. Det er mit Haab, o Konge!
At selv du snart erfare skal den Fryd,
At giøre Dannerigets Folk lyksaligt,
Og nyde ædle Danskes Løn derfor.
Den Fryd, den Løn fortrylled', blinded' mig,
Fr. Velan. Det er beviist, du selv tilstaaer det,
At af et Folk, som glemte Hadings Son,
Mistænkte mig, fordømte mig paa Rygter,
Vanærende for mig og Danske Mænd,
Du lod dig vælge i din Konges Sted.
Her sidder jeg; din Dommer, midt i Kredsen
Af Rigets valgte Mænd. En mægtig Deel
Af dem, jeg veed, er trofast mig hengiven.
Min Magt, hvormed jeg vidt drog om i Østen,
At lære Seierskunst — og lærde den —

End

End nær ved Leire, lyder mine Vink.
Der staaer min Ven, den ædle, store Fingal;
Hans Magt er rede, mener jeg, ifald
Jeg til mit Forsvar skulde fordre den —
Min Ven, den kiække Thubar, som har fulgt mig
Paa fierne Toge, ved min Side staaer.
Uvæbnet, svag, afmægtig, altsaa ei
Jeg dømmer Dannerfolkets valgte Første,
Og Danmarks Høvdinge, som valgte ham.
(Han reiser sig; og samtlige Høvdinge reise sig med, i kiendelig Angst.)
Dit Valg utvunget, uberedt, og frit,
Og meer endnu, det ædle Vidnesbyrd,
Som ydes dig endog af dine Fiender,
Bekræfter, hvad om dig jeg dømte selv,
Da dig jeg overgav min Magt, at du
Forstod, fortiente at bestyre den:
Omfavn mig, Ubbo, vær min Ven, som hidtil.
Fingal. Til Lykke, Dannerkonge! og til Lykke
Du Dannerkongens Folk. Jeg veed alt nok
Til nu at fælde Dommen, som man bød mig.
Jeg kommer strax, og bringer med mig den,
Som skal afsige Dannerkongens Dom.
(Gaaer med Thubar.)

Syven=

Syvende Optrin.

De Forrige undtagen Fingal og Thubar.

Ub. Min Haand var udstrakt mod dit Septer,
[Frode!

Frod. Men værd at føre Septret. Danske Mænd!
I valgte Ubbo. Selv I vide det,
At han er eders Valg tilfulde værdig.
Jeg! Hadings Søn, ved Arv og ældre Valg
Var eders Konge. Jeg var dragen bort,
At vinde Aar, og hente Underviisning.
Hvad jeg i fremmed Land udrettet har,
Skal Rygtet først endnu forkynde eder;
Ei heller vide I, hvad Underviisning
Jeg hentet har, og ei hvorledes jeg
Skal bruge den; men Ubbo kiende I.
I valgte viseligen denne Mand,
Da jeg var troet, at have glemt min Pligt;
Vel — ogsaa mig er Dannerkonges Hæder
Saa dyrebar, som ham — dog endnu meer
Er Dannerigets Held og Gavn mig helligt.
(Han nedtager sit Skiold og Sværd af Steenen, hvor han havde hangt dem.)
Den værdigste beklæde Hadings Sæde,
Nu er det ledigt. Dømmer, danske Mænd!
Af hvem det skal bestiges.

Alle.

Alle. Leve Frode!
Den gode, ædle, vise Dannerkonge!
Hakon. Tilgiv os Konge! dine gode Mænd
Har kiendt retskaffen Kiækhed, Ærlighed,
Forstand og velmeent Godhed; dette alt
Vi fandt hos Ubbo, som hos Hading før;
Men paa Høimodighed, som din, o Konge!
Vi første Gang i Dag Exempel saae.
Frode. Vanær mig ei med Smiger, gode Hakon!
Velan, ved eders nu gientagne Valg
Er Dannerkonge-Septret mit igien.
Jeg tillidsfuld og tryg modtager det,
Med min og eders Ubbo ved min Side.
Folket. Den ædle, viise, store Frode leve!
Frovin. Han leve stor, og god, og viis, og ædel,
Hans Ædelmodighed fornyer Freden
Iblandt hans Folk. Den er os tryg Forvisning,
Om sandt og varigt Held. Men Morvens Fingals
Og alle brave Danskes hulde Ven
Fortiener Venner kun, som ham og os;
Og han fornedrer vort og Fingals Venskab,
Om vaersom ei han vælger sine Venner.
Hin Thubar er den store Fingals Frænde;
Men værd at være Dannerkongens Ven,
Erkiende vi ham ei. Vor Grund er gyldig,
Og mig og disse gode Mænd bekiendt.

Den

Den taaler ei, paa Dannerfolkets Ting
At vorde udraabt, Det vor Fordring er,
At Thubar, Konge, dig uværdig, ei
Erkiendes længer for vor Konges Ven,
Men flyer dit Land. — Ulvilde er din Søster.

Tho. Og jeg, som før i mit og Landsmænds Navn
Anklaged' Ubbo, lægger her det Sværd
Som Frode gav sin Kongevagts Anfører.
Det bringe hvo der vil; men Thorkild tiener
Ei den, der giver troløs Mand sit Venskab.
Men Ubbo er en troløs Mand. Han sveg
Sin Brud og mig. Min Hilda var hans Brud.
Frikiendt ved Kongens Dom, jeg fordrer ham
Mod mig til Kamp, men med mit eget Sværd,
Ei med min Konges. Dog forud jeg kræver
At, om endog jeg fældes, han dog ei
Antages meer i danske Høvdingsraad.

Ubbo. Jeg strider ei mod Thorkild, som jeg ei
Var troløs mod min Brud.

Frode Og Frovin, Thorkild!
De mig hengivneste blandt mine Mænd,
Forstyrre vor Foreenings glade Fæst,
Af Skin bedragne.

Frovin. Var din Søster ei,
Var ei Ulvilde, havde hun med Klogskab
Ei samlet, ei opmuntret end de faa

Blandt

Blandt dine Mænd, som ei forlode dig,
Din Arv var end i fremmed Haand, o Frode!
Du skylder hende alt. For hendes Skyld,
I hendes Navn, i alle vores Navn,
Jeg fordrer, Thubar sendes bort fra Leire.

Thork. Og jeg, at Ubbo ei er Frodes Ven,
Ei en af os.

Frode. Forvovne! — Dog jeg glemmer,
At der er Hædersdag i Dag paa Leire.
Jeg kiender begges eders faste Troskab
For mig, og for vort Folk. Jeg veed og alt
Det Skin, hvorved i begge blindedes.
Min Alf har i min Søsters Navn oplyst mig.

Alf. Det var Alvina, Dannerkongens Brud = =

Frovin. Det var Alvina!

Hakon. Dannerkongens Brud!

Adskillige Stemmer. Vor Konges Brud!

Ottende Optrin.

Ulvilde. Hilda. Thubar Forrige

Ulvilde. Et Skin forblinded' mig.
Tilgiv mig Frode, som min Ven tilgav mig!
Alf, Frovin, Sigurd, vidner, Danske Mænd;
Til Forsvar for Ulvilde, at min Jid

Kun

Kun hans og eders fælles Held og Tryghed
Opoffret var.

Frovin. Han veed det. Uden dig
Var Hadings' Sæde Ubbos, eller styrtet —
Men Thubar —

Ulvilde. Ham og eder værd er Thubar,
Hans Ven og eders. Jeg miskiendte ham,
Men han tilgav sin Brud. Tilgiv mig, Broder!

Thubar. Ei min Ulvilde, ei din Søster, Frode,
Men mig tilgive du, som havde dulgt dig,
At Halfdan var Alvina. Min Ulvilde
Opmærksom, ængstlig, ved at finde svag
Saa mangen forhen dansk og ædel Mand,
Opdaged', at Alvina ei var Halfdan;
Med din Alvina skiult i Krigerdragt
Jeg steeg i Land — —

Frode. Jeg veed det alt min Thubar!
Og dog; du veed, du hørde selv jeg gav,
Min Ubbo Løvtet om min Søsters Haand,
Hvis han opfyldte tro ham givne Kald.
Han har opfyldt det.

Ulvilde. Ogsaa ham, o Konge!
Mistyded' din Ulvilde.

Frode. Frode gav
Sit kongelige Ord; og tillidsfuld
Han end bekræfter det. En Konges Ord
Er intet Spøg, min Søster. Indtil han

Har løst mig fra mit Løvte, staar det fast.
Mit Minde Thoras Første selv ei har,
Før jeg er fri for det, jeg gav til Ubbo.
Tael, Ubbo.

Ubbo. Thorkilds Hilda var min Brud,
Før du bestemte mig Ulvildes Haand.
Dit Tilbuds hele Værd erkiender jeg.
Og var jeg troløs, var min Konges Søster
Dog ei for ædel til en troløs Mand?

Frode. Og om du var det, Ubbo, var jeg løst
Fra Løvtet, som du gav nu, som jeg er
Da trofast du mig giver det tilbage.

Hilda. Saa var ei heller Ubbo troløs, Konge!
Og jeg har givet ham det Ord igien,
Som han gav mig. Ei vilde jeg, det Løvte,
Som han, maaskee i Elskovs Ruus, gav mig,
Ham skulde røre Septret og Ulvilde.
Ubunden var han; saa han er endnu.
Hans Lykke var mit Hiertes første Ønske,
Og at besidde ham er kun det andet.

Ubbo. Og de er' eet. Hvor er en Lykke, Hilda,
Som den at være din, at eie dig?

Th. Din Dom, o Konge var, saa viis som ædel.
Tilgiv mig, Kongens Ven! Modtag min Hilda.

Ubbo. Du har miskiendt mig. Af min Konges Haand
Modtager jeg min Brud, min kiække Thorkild.

Frode.

Fr. Af min og hans, min Ven! De blide Guder
Velsigne eder.

Ubbo. Folket valgte mig
I Frodes Sted. Din Haand, min Konges Søster,
Gav Frode mig, og kaldte mig sin Ven.
Af mig modtage Thoras ædle Første
Ulvildes Haand.

Hakon. Af os modtage han,
Og Kongens Søster, Ubbo og hans Brud —
Af os det hele Danske Folks Lykønskning,
Af alle blide Guder Held og Fryd.
Men Dannerkonges Brud man nævned' os;
Hvo er hun? hvor?

Thubar. Hun kommer danske Mænd.

Niende Optrin.

Alvina. Fingal. Forrige. Flere af Folket.

Fing. Opfordret loved' jeg Kong Frodes Mænd,
I Dag at dømme mellem dem og ham.
En rædsom-vigtig Daad, som dog jeg troede,
Det var min Pligt, ei at undslaae mig for.
Jeg forsked' eders Konge, Danske Mænd!
Jeg prøved' selv hans Mod, og fandt det trofast;
Jeg hørde ham blandt eder fælde Dom,
Og — —

Hakon. Morvens Herske, Frodes Ven og vor!
Hans Dom er fældt i alle Danskes Barm.

Du

Du skulde dømt den Frode, som forlod os,
Ei Dannerkongen alle Danskes Ven.

Fingal. Er da min Dom endogsaa overflødig,
Er han ophøiet over den; han selv
Vil ei uvillig see sig dømt af den,
Som skal i Fingals Sted afsige Dommen;
Som, af ham selv ukiendt, utrættelig,
Har speidende ham fulgt i Kamp og Farer,
Som streed for ham, endog i Dag mod mig,
Alvina, Thanokongens skiønne Datter.
Alvinas Dom er min; den vægrer sig
Ei Frode selv, at være underkastet.

Frode. Alvina! O! men du har alt i Dag
Afsagt min Dom.

Alvina. O hvo er jeg, o Konge,
At her blandt dine Mænd jeg skulde fremstaae,
At dømme dig! Hvad Værd endogsaa du
Skal kunne hæfte ved Alvinas Dom,
Uvigtig er den dog for Danske Mænd.

Frode. Og dog har de forlangt mig dømt, Alvina!
Paa Fingals Ord antage de din Dom.
Du dømte mig med Mildhed, men med Viisdom.
Af hvem skal Frode heller see sig dømt
End af Alvina?

Alvina. O du veed min Dom;
Vær selv min Tolk.

Frode.

Frode. Det skal jeg. min Alvina!
Af herligt Rygte, høit det lød og skiønt,
Jeg havde lært, at kiende og at elske
Kong Handuans Alvina. Toras Første
Paatog sig Frodes Sendebud, og drog
Til hendes Faders Borg. Men ubekiendt
Var Hadings unge Søn. Hun gav til Svar,
At naar ved herlig Daad jeg havde naaet
De Fædres Roes, af hvilke hun nedstammed',
Og Heltenavn fortient, og Heltes Løn,
Hun vilde vente mig igien. Men Fiender
Bestormed' hendes gamle Faders Land.
Jeg mødte dem, og slog, forfulgte dem.
Vi danske Mænd befried' Thanos Land,
Vandt mangen overvunden Førstes Agt,
Og mangen ædel Bundsforvandtes Venskab.
Men Raab om Uroe fra vort eget Hiem
Os kaldte hid. Først her opdaged' jeg,
At min Alvina selv mig havde fulgt,
I Strid og Storm, og under Halfdans Navn
I trende Vintre været Frodes Ven.
Glad troede jeg, mit Ønskes Maal var naaet,
Og stolt jeg kaldte min Alvina min. —
Men nu — den ædle underviste mig,
At Krigerroes, saa stor saa, ædelskiøn
Den end kan være, er dog høit en Deel,

Selv

Selv ei den vigtigste, af Heltens Roes.
Og hun anviiste mig, at vinde Hæder,
For stiftet Held iblandt et elsket Folk,
I Fred at vorde kiendt mit Lands Velgiører;
Da loved' mig Alvina Heltenavn
Og Heltes Løn. Jeg veed min Strøbens Maal,
Jeg veed dens Løn. End kiendte hun mig ei,
End kiendte jeg mig selv ei værd den Hæder,
Jeg beiled' til.

Alvina. Men Morvens Fingal har
Fortalt mig Frodes Dom blandt sine Mænd.
Sit Folks Velgiører var han alt ved Ubbo,
Endog da selv, ved Heltens Krigerdaad
Han hented' Kraft og Roes i fierne Land;
Og Kongesædet var ham, siger man mig,
Af mindre Værd end Freden blandt hans Folk.
Men dette troer Alvina Heltens Daad;
Og efter hendes Dom har Danmarks Frode
Nu Heltens Navn og Heltens Løn fortient.

Frode. Alvina!

Hakon. Vor og alle Danskes Dom.
Og hun, som dømte saa i vores Navn,
Er Helten værd. — Held Frode! Held hans Brud!

Alle. Held Danmarks Frode! Held hans ædle Brud!

Frode.

Frode. Alvina! min Alvina! du er min
Ved Dannerfolkets Bifald, som bekræfter
Den Dom, hvorved du forud mig tilkiender
Den ædle store Løn, jeg skal fortiene.
Jeg skal fortiene den ved ædel Stræben
Til Dannerfolkets Held; ved Ubbos Bistand,
Hvorved jeg forud agtes Lønnen værd,
Ved Raad af mine Danske Mænd — ved dig. —
Paa fire Aars Omtumling lærde jeg,
At vinde Seier, og at skatte Fred;
Den haaber jeg, ved vundne Førstes Agt
Og ved Forbundnes Venskab at beholde.
Dit Venskab slaar jeg Lid til, store Fingal.
Fingal. Som jeg til dit. Jeg prøvede i Dag,
At underviise dig. Begiærlig, taus
Din Lærer, unge Første, mætter selv
Hos dig sin Siel med mandig Underviisning.
Her er min Ryno, som jeg bragte hid,
At skue Heltes Daad og lære Viisdom.
Tilsted, at ved din Side han maa dannes
Til det du er; at rolig jeg kan vandre
Til mine Fædre.
Frode. Glad modtager jeg,
Og stolt, saa dyrt et Pandt paa Fingals Venskab.
Og ædle Yngling du antager mig
I Fingals, i den store Fingals Sted
Til Fader?

Ryno. Alt, hvad jeg har seet i Dag,
(Tilgiv mig, om det blot er barnlig Drøm)
Det viser, synes mig, at Fingals Aand,
For stor til enkelt Mand, besieler ogsaa
Dit Bryst, o Konge! Du er eet med ham.
Jeg bytter ikke Fader, synes mig,
Naar du antager mig til Søn. Men først
Tilgiv mig, at det var imod din Brud,
Jeg rede stod i Dag at gribe Vaaben.

Fr. Omfavn mig Yngling! Nu ved dobbelt Baand
Foreenes vi, o Fingal! Toras Første,
Min Ven, din Frænde, er Ulvildes Brudgom;
Din Søn er min, og Hilda, og min Ubbo —
O vi, og dette hele Folk med os
Er eet, een Slægt; vort Vel, vort Maal er fælles —
O dette Hele! o den Guders Fryd,
At leve blot for dette Heles Vel,
At nyde samlet dette Heles Fryd,
Og ved Alvinas Bryst at nyde den —

Alle. Held Frode, Held hans Brud! og Held hans Folk!
Og Held hver Frodes, Held hver Danmarks Ven!

Ioto 21039